

EU ÎNDRĂZNESC

***O serie în cinci părți despre
viața misionarei Amy Carmichael***

Autor : Lois Hoadley Dick

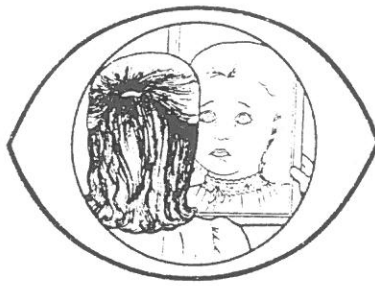
Artist : Lynette Lombard

Cuprins

Partea întâi :	Este „Nu“ un răspuns ?	2
Partea a doua :	Chiar și copilașii	6
Partea a treia :	Lucruri care sunt veșnice	10
Partea a patra :	Este de ajuns să-I ceri Tatălui	14
Partea a cincea :	Protecție invizibilă	18
Ajutor pentru misiune		22

1

2

3

4

5

6

7

8

9

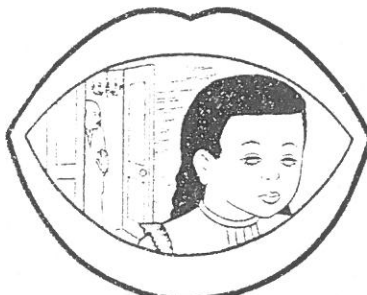
10

11

12

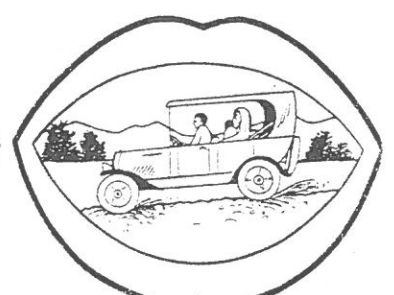
13

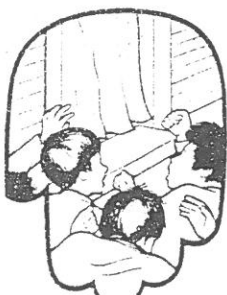
14

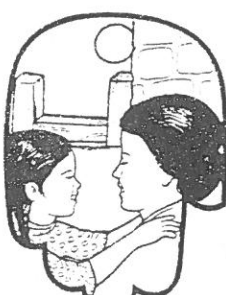
15

16

17

18

19

20

PARTEA ÎNTÂI

ESTE „NU,, UN RĂSPUNS?

Introducere pentru învățător

Bunica lui Amy Carmichael a fost Jane Dalzell. Numele Dalzell provine dintr-un cuvânt scoțian care înseamnă „*Eu îndrăznesc*“. Este numele de familie pentru mai multe generații, iar pentru familia lui Amy a devenit o deviză.

Născută la 16 decembrie 1867, Amy a plecat în Japonia, la data de 3 martie 1893 pentru a fi misionară. În ianuarie 1895, ea s-a reîntors în Anglia, datorită unor probleme de sănătate.

A ajuns în India în noiembrie 1895 și a rămas acolo, fără concediu, timp de 56 de ani – până în ianuarie 1951 – când a plecat să fie împreună cu Domnul.

„*Eu îndrăznesc*“ și-a petrecut viața nu cu acțiuni nesăbuite sau cu șanse pierdute, ci având o viață neînfrică, ascultând fără ezitare de Dumnezeu, o dată ce a cunoscut voia Lui. Această ascultare a făcut-o să aibă de-a face cu răpiri de copii, mită, crimă, procese, tortură și vrăjitorie, alături de răspunsuri inimaginabile la rugăciuni și izbăviri miraculoase.

„*Eu îndrăznesc*“ este folosit cu sensul cel mai profund, adică cu același sens ca în Marcu 15: 43, unde Iosif din Arimatea „*a îndrăznit*“ (originea în greacă – **tolmas**) să ceară trupul lui Isus; ca acele persoane curajoase din Filipeni 1: 14 care „*au îndrăznit*“ (din nou **tolmas**) să vestească „fără teamă“ Cuvântul lui Dumnezeu, sau așa cum spunea Noah Webster: „*să ai suficient curaj pentru orice scop*“.

La scurt timp, după ce a ajuns în India, Amy a stat într-o noapte la o creștină indiană, a cărei casă era lângă zidul înalt de 10 metri al unui templu. Amy a încercat să doarmă dar nu a reușit, din cauza unui sunet produs de plânsul ce venea de dincolo de zid – un copil plângea de frică și singurătate. Ea a ieșit afară din casă, la lumina lunii. Apoi, a îngenunchiat lângă un copac și parcă Însuși Domnul Isus a venit și a îngenuncheat lângă ea.

„*O, Doamne*“, *s-a rugat ea* „*vrei să spui că trebuie să încerc să salvez acești copii de la templu? Să las călătoriile mele și lucrarea cu adulții care sunt pierduți? Să devin o infirmieră și o dădacă?*“ Da, ea a simțit că trebuie să facă aceasta; nici nu se punea problema unui refuz când Dumnezeu vorbea inimii ei. Dar cum? Cum?

Amy nu a trebuit să caute prea mult ca să găsească

primul copil de la templu, deoarece el a venit la ea (această istorisire este descrisă în partea a doua). Astfel a început această lucrare a lui Dumnezeu, unică, de pionierat, în care se cerea un curaj extraordinar. Tânăra fată, Amy Carmichael a învățat cinci lecții foarte importante în copilărie și Dumnezeu a ales-o ca să înfăptuiască lucruri îndrăznețe, care au fost cuprinse în această serie de lecții.

Pregătirea povestirii

Pasajele următoare din Scriptură îl vor ajuta pe învățător să-și pregătească propria inimă pentru a preda această serie:

2 Timotei 3: 14, 15; 2: 15; 1 Timotei 4: 12;
1 Corinteni 13; Ioan 15: 17.

Versetul de memorat

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele“ (Efeseni 2: 10).

În explicarea versetului la copii, puteți folosi înțelesul din Noul Testament al Copiilor: „Noi suntem lucrarea Lui. El ne-a creat să aparținem lui Isus Cristos și astfel să lucrăm pentru El. El a plănuțit aceste lucruri pe care trebuie să le facem“.

Matthew Henry, în vol. VI, pagina 693, spune referitor la acest verset: „Dumnezeu ne-a pregătit pentru acestea (fapte bune), binecuvântându-ne cu cunoașterea voii Lui și cu ajutorul Duhului Sfânt și producând o schimbare în noi“.

Scopul pentru serie

Folosindu-te de viața lui Amy Carmichael, învață-i pe copii că Dumnezeu dorește să lucreze la inimile lor, încă de mici, ca să-i călăuzească, să le răspundă la rugăciuni, să-i protejeze și să le pregătească viețile pentru El.

Accentul în partea a doua se pune pe preocuparea Tatălui Ceresc pentru copilul Lui prin povestirea întoarcerii lui Amy Carmichael și a primului copil de la templu care a venit la ea.

Imagini vizuale

Împarte tabla în două pe verticală, folosind un fir colorat sau o fâșie de flanel lată de 2,5 cm sau ceva asemănător. Aranjează imaginile cu experiențele din copilăria lui Amy în stânga tablei și imaginile cu experiențele ei ca misionară în India, în dreapta tablei.

Imaginile pentru partea întâi, au fost realizate în formă de ochi, pentru ca, la revederea lor, copilul să poată identifica ușor lecția învățată.

Decupează imaginile vizuale și folosește-le așa cum sunt sau, pentru a crea un interes mai mare, îndepărtează cercul din centrul ochiului, cu ajutorul unei lame și pune pe tablă doar cele patru contururi, la începutul lecției. Plasează cercul în conturul ochiului, după cum cere textul.

Cum să folosești această serie

„Eu îndrăznesc“ s-a dovedit a fi un instrument foarte folositor pentru educația misionară, care furnizează o orientare corespunzătoare referitor la ceea ce implică pregătirea cuiva pentru lucrarea misionară. Se recomandă folosirea seriei în programele pentru copii, care au un accent misionar.

În timp ce te pregătești să-i înveți pe copii această serie, imaginează-ți lucrarea pe care Dumnezeu Tatăl o va face în fiecare copil. Ține minte adevărul versetului de memorat pe măsură ce acesta este arătat de scopul general al seriei.

Partea întâi – Este „mi“ un răspuns?

(Călăuzirea lui Dumnezeu Tatăl pentru copilul Lui este arătată printr-un răspuns negativ la rugăciune).

Partea a doua – Chiar și copilașii

(Preocuparea lui Dumnezeu Tatăl pentru copilul Lui este arătată prin convertirea personală a lui Amy și prin cea a primului copil de la templu).

Partea a treia – Lucruri care sunt eterne –

(Este subliniată **dragostea** lui Dumnezeu Tatăl pentru copilul Lui).

Partea a patra – Este de ajuns să-I ceri Tatălui –

(Se pune accentul pe **purtarea de grijă** a lui Dumnezeu Tatăl pentru copilul Lui).

Partea a cincea – Cearșaful

(Lecția învățată prezintă **protecția** lui Dumnezeu Tatăl pentru copilul Lui).

La sfârșitul fiecărei lecții este o listă cu 8 întrebări. Spune-le copiilor, înainte de a începe lecția, că se vor pune întrebări. În programul cu copiii, poți să faci copii xerox pentru aceste întrebări, care vor constitui tema de casă scrisă.

Dacă dorești, poți să mai adaugi pe listă cel puțin o întrebare, care să facă legătura între lecție și experiența copiilor tăi.

(Este dat un exemplu). Cere-le să pregătească răspunsurile pentru tine fie scriindu-le, fie desenând o imagine care să illustreze răspunsul lor. Întreaga serie de

întrebări poate fi folosită fie ca temă pentru un concurs ce se poate desfășura la finele lecției, fie ca încheiere la o lecție deschisă.

Lecția

Amy Carmichael s-a născut în săptămâna dinaintea Crăciunului lui 1867, într-un sat situat de-a lungul țărmului din partea de nord a Irlandei. Ea a fost cea mai mare dintre cei șapte copii. În casa lor de modă veche, de lângă mare, copiii dormeau într-o cameră cu un șemineu mare și cu un horn, prin care noaptea suiera vântul.

Amy iubea culorile și zgomotul mării. Dintre toate culorile, albastrul îi plăcea cel mai mult. Mama ei avea ochii cei mai albaștri posibil și Amy a început să dorească să aibe ochi albaștri. Ochii ei erau căprui, scânteind la necaz, plini de viață, nelipsindu-le nimic – dar căprui.

Întotdeauna Amy a auzit de Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus, și despre dragostea Lui pentru ea. Știa că El a venit din cer pe pământ să moară pe cruce pentru păcatele ei. Știa că a înviat din morți. Amy a auzit aceste lucruri în biserică, în fiecare duminică. Și în fiecare seară în casa Carmichael, familia avea un timp de închinare când toți se adunau pentru rugăciune și pentru citirea Bibliei.

„Dumnezeu răspunde la rugăciune“ i s-a spus lui Amy de multe ori. „Dumnezeu întotdeauna răspunde“.

Imaginea 1

Avea doar trei ani când s-a rugat să aibă ochi albaștri. Într-o noapte, înainte de culcare, a îngenunchiat și cu seriozitate, i-a cerut lui Dumnezeu să-i schimbe ochii ei căprui, în ochi albaștri. Nu s-a îndoit nici un moment că nu va primi ceea ce a cerut. „Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciune“, erau cuvintele mamei, care răsunau plăcut în mintea ei. Astfel a adormit.

Dimineața, s-a trezit fericită ca o păsărică. Alergând la un scaun cu spetează, l-a împins de-a lungul camerei, spre un birou pe care era o oglindă mare. Încă în pijama, s-a urcat pe scaun și a apucat cu mâinile marginea oglinzii.

Imaginea 2

Ochi albaștri? Nu, era o pereche de ochi căprui, întristați, care priveau spre ea. Dumnezeu nu răspunsese. Nimic nu se întâmplase. Ea se rugase, fusese cuminte și încrezătoare în Dumnezeu – dar El nu răspunsese.

În timp ce era aplecată asupra biroului și se chinuia să-și țină lacrimile, s-a întâmplat ceva foarte important. Poate că a auzit o șoptă acoperită de valuri, poate mama

ei a intrat în cameră în timp ce ea vorbea cu voce tare, sau poate chiar Dumnezeu a fost Cel care a ajutat-o să înțeleagă un secret, pe care avea să și-l amintească tot restul vieții. Nu-i așa că și „*mi*“ este un răspuns?

Cuvintele i-au venit atât de clar în minte ca și cum cineva vorbise cu voce tare. Crezuse că Dumnezeu nu a fost deloc atent când ea s-a rugat. S-a gândit că pur și simplu El nu a răspuns. Dar, cu siguranță că El a răspuns.

Este „*nu*“ un răspuns? A fost un răspuns atunci când mama ei a spus nu. Și, cu siguranță a fost un răspuns atunci când tatăl ei a spus nu. Deci, totuși, Dumnezeu răspunsese și mulți ani mai târziu, Amy a înțeles de ce a răspuns El așa și a fost foarte bucuroasă.

Dumnezeu a călăuzit-o pe Amy chiar de când era foarte tânără. El avea un plan minunat pentru viața ei. El știa că Amy trebuia să învețe să aibă încredere că El se poate îngriji de ea, chiar și atunci când nu-I înțelegea răspunsurile la rugăciuni. Dumnezeu a învățat-o niște lecții pe care niciodată nu le-ar fi putut învăța din cărți.

Dumnezeu are un plan și cu viața ta. El are multe lecții minunate pe care vrea să le înveți.

Săptămâna viitoare vom învăța despre modul în care Amy a ajuns să-L cunoască pe Domnul Isus ca Mântuitor personal și despre felul în care a învățat o altă lecție importantă, care a pregătit-o pentru lucrarea specială pe care Dumnezeu o avea pentru ea.

Când a crescut, Amy a mers în India, ca misionară. Era nerăbdătoare să învețe limba, pentru a le putea spune oamenilor despre Dumnezeul cel viu care îi iubea. Dar, a învățat o limbă ciudată și a te obișnui cu o climă caldă și uscată, nu reprezenta nici jumătate din cât de greu era să încerci să înțelegi modul de viață al oamenilor din India.

Și-a dorit de multe ori să se deghizeze și să hoinărească singură printre indienii din piață, sau să meargă într-unul din marile temple de piatră ca să observe viața religioasă a indienilor.

În templu? Da, acela era locul cel mai bun în care să meargă și să înțeleagă viața religioasă a Indiei, a decis ea. Dar cum să ajungă acolo? Băștinașii vor fi suspicioși. Nici un străin nu a fost vreodată invitat înăuntru.

Amy s-a întrebat ce se întâmpla în acele temple de piatră, urâte, cu uși grele de lemn, sculptate. La ce fel de dumnezeu se închinau ei? Cum se închinau? India era patria secretelor și Amy era decisă să afle câteva din ele.

Trebuia să le spună acestor oameni despre Dumnezeul cel viu și adevărat, despre Domnul Isus care a luat asupra Lui pedeapsa păcatelor lor. Ea trebuia să le spună că Domnul Isus a înviat din morți și că păcatele lor pot fi iertate dacă Îl vor primi în viața lor pe Fiul lui Dumnezeu, Cel fără păcat, ca Mântuitor. Dar cum să le

spună? Amy a știut că Tatăl ei ceresc o să-i arate o cale. Și El i-a arătat.

Imaginea 3

Ea a încercat până a aflat că poate folosi cafeaua ca să-și coloreze fața și mâinile într-o culoare maro, ca cea a femeilor indiene. S-a îmbrăcat cu haine indiene: o silai (rochie) care este ca o robă albă, cu mâneci scurte și un sari (fâșie lungă de material) care este înfășurat în jurul corpului, cu un capăt aruncat peste umăr.

Prietenii ei misionari au examinat-o. „Da, arăți exact ca o indiană. Este o deghizare reușită“. Amy zâmbea. Vor izbuti planurile ei îndrăznețe? Cu siguranță, nimeni nu se va uita de două ori la o femeie cu pielea maro și îmbrăcată ca o indiană.

„*Ai mare noroc că ochii tăi sunt căprui și nu albaștri*“, a adăugat un prieten, „*pentru că niciodată nu te-ai fi putut da drept indiană*.“

Ochi albaștri? Dintr-o dată Amy și-a amintit dezamăgirea pe care a avut-o când era mică. Și-a amintit de parcă s-ar fi întâmplat săptămâna trecută. Dumnezeu spusese: „*Nu*“. Este și „*Nu*“ un răspuns?

Acum ea înțelegea motivul acelei mici dezamăgiri. Avea nevoie de ochi căprui. Dumnezeu îi dăduse răspunsul cel mai bun.

Uneori și ție Dumnezeu îți va răspunde „*Nu*“ când te rogi. Nu fi dezamăgit. El are un scop special pentru care face acest lucru, la fel cum a avut și pentru Amy Carmichael.

Amy știa că nici nu ar fi îndrăznit să încerce să intre într-un templu, dacă ar fi avut ochi albaștri. Viața ei ar fi fost în pericol! Dar deghizată, ea putea descoperi câteva din secretele Indiei. Care au fost ele?

Într-o zi Amy, deghizată fiind, a reușit să treacă chiar pe lângă preoți până în curtea exterioară a unui templu. Nu era soare acolo, doar lumina galbenă a torțelor aruncau umbre înfricoșătoare peste tot. Pe un pedestal stătea idolul murdar, negru și umed. Mici candelere erau agățate în jurul lui. Dincolo de el era o cameră cu pânze de paianjen, plină de praf și cu un aer sinistru. Amy s-a înfiorat. Aceasta era singura biserică pe care oamenii o cunoșteau și monstrul acela urât și gras cocoțat pe pedestal era dumnezeul Indiei. El nu era viu ca Domnul ei Isus. Acest idol nu putea asculta și răspunde la rugăciunile oamenilor.

Imaginea 4

Dintr-o dată, Amy a auzit sunetul ciudat, strident și sinistru al muzicii indiene și a zărit opt băieței indieni, frumoși. Chiar atunci, un bărbat necuviincios a îmbrâncit-o din spate.

Amy a ieșit repede afară, la lumina soarelui. Cine erau acei băieței? Ce făceau ei acolo în întuneric?

Nu a găsit răspuns la întrebările ei decât mai târziu, când tot deghizată, a mers în urma unei parade, pe un drum indian care ducea la un alt templu. Ea și-a ținut sari foarte aproape de față și s-a rugat pentru protecție.

O platformă mobilă mare, care se deplasa cu ajutorul unor roți șubrede, ducea un idol mare așezat în mijloc. Pe această platformă mobilă erau 12 fete între patru și zece ani, având cununi de flori albe pe cap, iar părul negru, strălucitor, era parfumat și dat cu ulei.

Erau îmbrăcate cu rochii de mătase roșie și aveau la mână mai multe brățări zăngănitore aurii. Amy stăduindu-se să nu iasă în evidență, se uita la fața acestor copile. Ochii lor erau plini de teamă, în timp ce acest car ciudat se îndrepta spre ușile de lemn, sculptate, ale templului de piatră. Trecând de porți, copiii se uitau înapoi cu disperare, încercând să descopere în mulțime pe tatăl sau pe mama lor. S-a auzit un zgomot mare de tobe și chimvale însoțit de multe țipete, și apoi, porțile s-au închis și fetele au rămas încuiate înăuntru. Erau prizoniere. Luate din familiile lor și de la casele lor, fetele erau căsătorite cu un idol urât, roabe ale preoților bătrâni fără nici o șansă de a fi educate bine, pregătite pentru o viață de păcat și pentru lucruri rele, care nu erau totuși considerate rele pentru că erau „religioase”. Asta era ceea ce a înțeles Amy în timp ce se uita lung după fete. Puteau ele să evadeze? Dacă da, unde puteau să meargă? Unde găseau oamenii de la templu copii așa de frumoși? Erau răpiți? Cumpărați și vânduți ca animalele?

Amy privea fix la ușile închise, care păreau să-și bată joc de ea. **Săraca femeie albă, lipsită de ajutor! Îți poți imagina cum ai putea să lupți împotriva unei asemenea puteri care este mai mare decât cea a oamenilor?** Pentru că, în spatele religiei crude și păgâne este Satan, dușmanul lui Dumnezeu, care vrea slava ce Îi aparține numai lui Dumnezeu.

Dar Amy știa că nu există alt Dumnezeu ca Domnul și cu ajutorul Lui ea avea să afle mai multe despre copii templului. Credeți că Dumnezeu a vrut cu adevărat ca Amy Carmichael să le spună copiilor de la templu despre dragostea Lui pentru ei? Putea Dumnezeu să salveze acești copii de la viața lor de păcat? Da, Dumnezeul nostru este mult mai puternic decât Satan. Domnul Isus a murit

și a înviat pentru ca oricine crede în El să fie mântuit. Sângele Său care a fost vărsat poate să curățească chiar și pe cel mai mare păcătos.

Amy s-a rugat pentru copii și Dumnezeu, care cu ani în urmă a răspuns la rugăciunile ei pentru ochii albaștri, i-a dezvăluit treptat un plan. Poate ai vrea să mai vii și săptămâna următoare ca să afli cum a călăuzit-o Dumnezeu prin răspunsurile Lui la rugăciuni.

Spune-mi, a răspuns Dumnezeu vreodată la vreuna din rugăciunile tale? Nu poți fi sigur că o va face până ce nu îl primești pe Fiul Lui în viața ta, ca Mântuitor personal. Atunci, Dumnezeu devine Tatăl tău ceresc și Îi poți vorbi ca și copil al Lui. Dacă niciodată nu L-ai primit în viața ta pe Domnul Isus, este o rugăciune pe care El ar dori s-o audă și sună astfel: „**Vino Doamne Isuse în viața mea și spală-mi păcatele**”.

Dacă vrei să spui această rugăciune astăzi, poți veni chiar acum lângă mine. Am să-ți arăt exact ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său despre primirea Fiului Său în viața ta ca Mântuitor.

(Desemnează un loc în care copiii vor putea discuta mai multe lucruri despre mântuire, în particular).

Întrebări recapitulative:

1. Când a învățat Amy Carmichael despre Domnul Isus?
2. Care a fost lecția pe care Amy a învățat-o despre rugăciune când avea trei ani?
3. De ce Dumnezeu nu ne dă întotdeauna ceea ce noi cerem în rugăciune?
4. Ce a devenit Amy după ce a crescut?
5. Trei lucruri erau grele pentru Amy când a devenit misionară: să învețe limba, să suporte clima caldă și umedă și să înțeleagă obiceiurile religioase ale oamenilor. Care dintre aceste trei lucruri a fost cel mai greu?
6. Ce a vrut Amy să afle despre oamenii din India?
7. Ce a vrut Amy să afle despre viața din templele religioase?
8. Ce i-a amintit de răspunsul lui Dumnezeu cu privire la rugăciunea ei despre ochi albaștri?

Exemplu de întrebări la care să se gândească copiii:
Ce lecții te-a învățat Dumnezeu Tatăl?
Cum crezi că dorește El să folosească aceste lecții să te pregătească pentru a-L sluji?

CHIAR ȘI COPILAȘII

Introducere pentru învățător

În timpul primilor trei ani de căutare a copiilor de la templu de pe tărâmul Indiei, Amy Carmichael a lucrat atât de mult, încât de multe ori se îmbolnăvea și trebuia să se odihnească. Deseori aproape că reușea să salveze un copil. Vizitând un sat lângă Pannaivilai, a auzit despre o fată de 9 ani care era pe punctul de a fi vândută la templu. Amy a rugat-o pe mama ei să i-o dea ei, iar femeia i-a spus să se întoarcă peste o săptămână. Când s-a întors, a aflat că femeia vânduse deja fetița. Amy n-a mai reușit să vadă fetița niciodată. Un an mai târziu însă, a auzit că fetița a murit la templu. Astfel de experiențe erau nefericite pentru Amy și ea ar fi putut să se descurajeze sau să creadă că Dumnezeu vrea să folosească aceste lucruri ca să-i arate că era o greșeală să încerce să elibereze copiii de la templu. Amy știa că luptând împotriva religiei oficiale dintr-o țară mare, antică, lupta de fapt împotriva lui Satan însuși. Alți creștini nu o înțelegeau sau cel puțin nu îi erau de ajutor și ei nu au încurajat-o să părăsească munca de misionar printre adulți pentru a crește copii.

Mai târziu, Amy Carmichael a fost numită „*Amma*” (mamă) de către familia ei, care astăzi are mai mult de o mie de membri.

Știi tu ce înseamnă să ai în casă doar un copil bolnav care plânge? Doar un copil bolnav? Imaginați-v-o pe Amma stând împreună cu cea care o ajuta cu credincioșie, Ponnammal, într-o casă plină de copii bolnavi, care plâng, ele neștiind ce înseamnă să dormi o noapte întreagă, pe o vreme mai caldă ca oriunde.

Ce să facă? Să înapoieze copiii femeilor de la templu? „Hai să lucrăm până vom cădea”, a spus Ponnammal.

Ponnammal știa cum să cumpere un sac de zahăr când era cel mai ieftin; știa că morcovii, nucile de cocos și uleiul erau mai ieftine în orașul aflat la 40 km spre vest; aveau toată evidența cheltuielilor pe un carnețel. Minunatul ajutor al lui Amma, Ponnammal, începea munca devreme.

Odată, un om rău a încercat să-i creeze probleme lui Amma. El a încercat să-i facă pe oamenii satului să se ridice împotriva ei. A instalat o portavoce pe unul din zidurile ce înconjurau casa și toată noaptea a strigat insulte. Amma era bolnavă, în pat și a trebuit să-l asculte.

Nimeni nu a putut să doarmă în noaptea aceea. Amma se temea pentru copii, căci se spunea că omul cel rău se înțelesese cu o bandă de băieți să spargă porțile. Amma și ajutoarele ei s-au rugat toată noaptea. Oamenii nu au venit. După aceasta, totul a reintrat în normal.

Apoi, într-o zi, în timp ce ajutorul de la Dohnavur făcea cumpărăturile în sat, a auzit o conversație între două femei indiene. Prima spunea celeilalte: „*Noaptea trecută am auzit zgomot în casa alăturată. Era o bandă de tineri răi care spuneau că vor merge la Dohnavur să dărâme porțile. Am mers la ei și, deoarece sunt o femeie bătrână, cu păr alb, m-am gândit că o să mă asculte. Le-am spus: „Gândiți-vă mai bine la ceea ce vreți să faceți la Dohnavur. Ei au un Dumnezeu foarte puternic. Odată, am văzut-o pe Amma rugându-se pentru 100 de rupii și imediat Dumnezeu i-a trimis. Am văzut cu ochii mei.”*”

Tinerii s-au liniștit și au început să se teamă. Nu și-au pus niciodată planul în aplicare și Dohnavur a fost lăsat în pace.

Pericol! Boală! De multe ori când Amma credea că au trecut de un pericol sau o problemă, altele două, trei urmau să vină. Dar, Amy Carmichael creștea spiritual și învăța să îndrăznească mai mult pentru Domnul.

Versetul de memorat

„*Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.*” (Efeseni 2: 10).

Vezi instrucțiunile din partea întâi, pentru a explica versetul de memorat. Recapitulând versetul de astăzi, ajută-i pe copii să găsească pronumele și numele proprii din verset – Lui, Hristos, Isus, Dumnezeu, noi (2). Punând întrebări, ajută-i să-ți spună la cine se referă fiecare din aceste cuvinte.

Băiatul sau fata care l-a primit pe Domnul Isus, are vreo responsabilitate în a face fapte bune, sau poate trăi oricum? Conform acestui verset este planul lui Dumnezeu ca noi să facem binele.

Ajută-i pe copii să înțeleagă că motivul pentru care Dumnezeu ne-a salvat din păcatul nostru, este ca să facem fapte bune. Înainte să-L primim pe Domnul Isus ca Mântuitor, nu putem face nimic pentru a-I fi plăcuți lui Dumnezeu (Efeseni 2: 8, 9), dar El are un scop special în mântuirea noastră. El ne transformă în acea persoană pe care o poate folosi să lucreze pentru El, în conformitate cu planul Lui.

Scopul pentru serie

Copiii să învețe din viața lui Amy Carmichael că Dumnezeu dorește inimile și viețile lor încă de când sunt tineri, că îi va călăuzi, le va răspunde la rugăciuni, îi va proteja și le va pregăti viețile pentru a se putea baza pe ei.

În partea a doua, accentul este pus pe preocuparea Tatălui ceresc pentru copiii Lui, prin povestirea convertirii lui Amy Carmichael și a primului copil de la templu, care a venit la ea.

Imagini vizuale

Împarte tabla în două părți, pe verticală, folosind un fir colorat sau o panglică lată de fetru sau ceva asemănător. Pune imaginile care ilustrează experiențele din copilăria lui Amy în stânga tablei și, cele cu experiențele ca misionar în India, în dreapta.

Imaginile pentru partea a doua au fost realizate în formă de inimă, pentru ca, la revederea lor, copiii să-și amintească lecția învățată. Pentru partea a doua sunt necesare imaginile 5, 6, 7 și 8.

Cum să folosești această serie

La sfârșitul acestei lecții, vei găsi o listă cu opt întrebări. Înainte de predarea lecției, spune-le copiilor că li se vor pune întrebări. Pentru a face lecția mai practică pentru grup, planifică să adaugi cel puțin o întrebare care să facă legătura între lecție și experiența copiilor tăi.

(Este dat un exemplu). Cere-le copiilor să răspundă printr-un desen sau printr-un scurt paragraf.

Revedeți sugestiile date în secțiunea „Cum să folosești această serie“, din partea întâi.

Lecția

Amy Carmichael a crescut având cunoștință despre dragostea lui Isus și despre moartea Lui pentru ea. Știa și că El a înviat. Amy a memorat versete din Biblie ca de exemplu Ioan 3: 16, „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.*“ Ea știa că Dumnezeu o iubește și că L-a trimis pe Domnul Isus să ia asupra Lui păcatele ei. Cuvântul lui Dumnezeu spune aceasta. Știa nu numai că nici un păcat nu poate intra în ceruri, dar și că ea a păcătuit, adică a făcut lucruri rele în fiecare zi. Știa că toate aceste lucruri erau adevărate. Ele erau scrise în Biblie. Ea nu s-a îndoit niciodată de ceea ce spunea Cuvântul lui Dumnezeu.

Într-o zi, la biserică, după ce a vorbit un predicator,

celor din sală li s-a cerut să cânte încet „*Isus mă iubește.*“ Apoi, au început să se roage în liniște.

Imaginea 5

Amy a cântat mai încet ca oricând, gândindu-se la cuvintele cântecului:

„*Isus mă iubește! El care a murit ca porțile cerului să se deschidă larg. El va spăla păcatul meu; lăsa-ți copilașul Lui să intre.*“ Amy nu-și amintea cuvintele slujbei dar, în timp ce cânta, dintr-o dată s-a gândit la Domnul Isus ca la Păstorul care se uită după oile lui pierdute. Ea era ca o oaie care s-a rătăcit de Păstor. Știa că era pierdută în păcatul ei și că Domnul Isus se uita după ea. Auzise de multe ori de la alții despre dragostea lui Isus pentru ea, dar niciodată nu a luat o decizie referitor la aceasta. Știa că niciodată nu va putea fi destul de bună pentru a merge în rai, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu spunea, „*nu vine de la voi ... nu prin fapte...*“ (Efeseni 2: 8, 9) și „*nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar*“ (Romani 3: 12). Știa de asemenea că Domnul Isus nu a făcut niciodată ceva rău. El era singurul care o putea curăța de păcatele ei.

Imaginea 6

Amy și-a plecat capul și s-a rugat, spunându-I Domnului Isus că Îl primește chiar atunci în viața ei, ca Mântuitor personal.

Amy nu era mare când L-a invitat pe Domnul Isus să vină în viața ei, ci era încă un copil. Știai că și tu poți să-L primești pe Domnul Isus așa cum a făcut Amy?

În acea zi, Amy a învățat o altă lecție importantă, care a ajutat-o mai târziu ca misionară în India. Poți ghici care este lecția? Iat-o: **Chiar și copilașii pot crede în Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu și pot să-L primească ca Mântuitor personal.** Ea a știut că este adevărat, pentru că Domnul Isus venise să locuiască în inima ei.

Amy și-a amintit această lecție când a ajuns în India și când a văzut mulțimea de băieți și fete din acea țară. L-a rugat pe Dumnezeu să o ajute să le spună acestor copii – în special copiilor de la templu – despre dragostea Lui pentru ei.

Unul din numeroșii copilași care aveau nevoie să audă de Domnul Isus era o fetiță pe nume Preena.

Preena (ochi ca perlele) avea șapte ani. Ea locuia în templul de la Marele Lac, situat pe partea cealaltă a râului, vizavi de casa lui Amy din India. Într-o zi, fetița a fugit de la templu, pe porțile neînchise. A alergat până în orașul Tuticorin, care era la 32 km depărtare de templu, și unde locuia mama ei. I-au trebuit trei zile ca să ajungă acasă.

„Mamă! Nu mă alunga! Ține-mă departe de acel

templu al femeilor! Voi fi foarte bună. O, mamă, mamă!" striga ea plângând.

Dar mama ei a împins-o și a dat-o înapoi femeilor de la templu care o urmăriseră.

Readusă la templu, mâinile Preenei au fost însemnate cu fierul roșu, ca pedeapsă. Instrumentul folosit a lăsat urme urâte pe brațele ei. "Vei fi legată de o piatră. Curând vei aparține lui Dumnezeu", i-au spus femeile de la templu. Preena nu înțelegea. Ea a plâns până a adormit.

Imaginea 7

Într-o noapte, Preena a căzut în genunchi în fața micuțului Dumnezeu de piatră. Mâinile o dureau foarte tare de la arsuri, dar și le-a împreunat strâns în timp ce se ruga, sperând că Dumnezeu ei o va auzi. Ea se ruga: "*Lasă-mă să mor! Doar lasă-mă să mor!*" Ce rugăciune ciudată pentru o fetiță de șapte ani!

Biblia vorbește de dumnezei ca ai lui Preena, la care oamenii se închină. Ascultați (învățătorul citește din Biblie, Psalmul 115: 4 - 6) versetul: „*Idolii lor sunt argint și aur, făcuți de mâini omenești. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd, au urechi, dar n-auz, au nas, dar nu miroase...*”

Acest Dumnezeu de piatră nu putea s-o ajute pe Preena. Nu putea răspunde la rugăciunea ei. Nici măcar nu putea să o audă. Astăzi, mulți copii se roagă la dumnezei care nu pot să-i audă. Ei au mare nevoie să audă despre adevăratul Dumnezeu din cer, care îi iubește și care Și-a trimis Fiul să ia pedeapsa păcatului lor asupra Lui, despre Dumnezeul care le pregătește o casă frumoasă în cer.

Dezamăgită, Preena a părăsit locul în care s-a rugat. Ea și-a amintit avertismentul femeii care o păzea: "Să nu mai părăsești zidurile templului niciodată. În afara zidurilor, este o femeie albă, străină, care prinde copii. Ea te va prinde, și atunci ce vei face? Toți o numesc doamna Amy, prinzătoarea de copii".

Mai târziu, în noaptea aceea, Preena s-a așezat în patul ei tare, suspinând. „*Aș dori să mă prindă*”, se gândea ea. „*Poate fi ea mai rea decât cei de aici?*” Preena a plănuit ca să scape încă o dată de acolo. Dar trebuia să fie atentă să nu fie prinsă din nou.

Ea a așteptat șansa și când nimeni nu o urmărea și a țâșnit afară pe porțile templului. Cât de frică i-a fost și cât de tare i-a bătut inima în timp ce încerca să rămână în umbră, unde era mai greu să fie observată. A trecut râul prin vad, apoi s-a oprit chiar în fața unei clădiri mici și curate. O femeie indiană, blândă, venea cărând apă de la fântână. Preena a fugit înaintea ei și a apucat-o de rochie.

"Te rog, am fugit de la templu", a început ea să plângă. „Nu mă duce înapoi, te implor! Ajută-mă să

o găsesc pe doamna care prinde copii!"

Se lăsa seara, așa că femeia a luat-o acasă la ea, peste noapte.

Foarte devreme în ziua următoare, pe la 6:30, Preena a ajuns la casa lui Amy chiar în timpul micului dejun. Ce surprinsă a fost Amy când, după ce a răspuns la ciocănitul timid din ușă, a găsit o fetiță înfricoșată, stând acolo.

Imaginea 8

„*Vino la mine, micuț*”, a spus Amy, luând-o pe Preena în brațe și sărutând-o. Apoi a ascultat-o în liniște, în timp ce Preena îi povestea despre tot ce s-a întâmplat cu ea. Amy a găsit o păpușă și a pus-o în brațele copilei, știind că Dumnezeu i-a trimis-o de la templu.

Preena a zâmbit pentru prima dată după un timp destul de lung, în timp ce îmbrățișa păpușa. S-a uitat în sus la noua ei prietenă și a spus: "*Voi rămâne aici pentru totdeauna. Nimeni nu mă iubește la templu. Nici mama mea nu mă iubește. Nu m-a iubit nimeni, niciodată*".

Dintr-o dată Amy și-a amintit ceva ce a învățat când era mică, și anume că **Isus iubește copiii**. Uitându-se în jos, la copilul din fața ei a spus: „Preena, este cineva care te-a iubit chiar înainte să fi știut ceva despre tine. Și acest cineva este Dumnezeu care a făcut cerul și pământul”. Apoi, Amy i-a explicat cum Dumnezeu o iubea și cum își trimisese din cer singurul Fiul ca să se nască ca un prunc, cu scopul de a muri pentru păcatele ei. Amy a observat rănilor de pe brațele ei și și-a amintit cum Preena a spus că i-au fost făcute la templu. Amy i-a explicat că și mâinile Domnului Isus au avut răni, dar aceste răni au fost făcute de cuiele care I-au fost bătute în mâini. Amy a avut grijă să-i explice că Domnul Isus nu a făcut niciodată nici un rău, dar că El a iubit oamenii așa de mult, încât a vrut să ia pedeapsa păcatelor lor asupra Lui. Ochii negri ai Preenei s-au mărit și lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Nu cunoștea pe nimeni care a iubit-o vreodată așa de mult. Era așa de tristă că Isus a trebuit să moară. „*Dacă El ar fi fost viu...*”, a spus ea cu jumătate de gură.

„*Dar El este viu*”, i-a explicat Amy imediat. „*Domnul Isus a înviat din morți. El s-a întors în cer și acum pregătește o casă pentru mine și pentru tine. El vrea ca noi să locuim cu El într-o zi, micuț*.” Ce fericită a fost Preena când a auzit aceste vești bune. Cineva care o iubea! Cineva care a fost pedepsit pentru păcatele ei! Cineva care pregătea o casă specială pentru ea să fie cu El. Cum ar putea să facă altceva decât să-L iubească?

Ea I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut El pentru ea în timp ce și-a plecat capul și L-a primit

pe Domnul Isus ca Mântuitor personal.

L-ai primit tu pe Domnul Isus ca Mântuitor personal? El a murit și pentru tine. Îl vei primi tu chiar acum? Dacă vrei, poți să-I spui: „*Doamne Isuse, te iubesc. Mulțumesc că ai luat pedeapsa păcatelor mele asupra ta. Vino în viața mea chiar acum*“. Dacă deja I-ai spus sau dacă vrei să știi mai multe despre cum ai putea să-L primești ca Mântuitor, mergi chiar acum la ... (desemnează un loc), unde cineva o să-ți arate mai multe despre aceasta chiar din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia (vezi informațiile din secțiunea „Cum să conduci un copil la Hristos“).

Preena a fost atât de fericită că auzise despre Domnul Isus! Amy i-a spus că indiferent ce s-ar întâmpla, Domnul Isus va fi întotdeauna lângă ea.

Amy se aștepta să aibă probleme când va fi descoperită fuga Preenei. Nu după mult timp, femeile de la templu au venit la casa ei. Ele au început să strige mânioase, numind-o pe Amy „Doamna care prinde copii“ și pe Preena „micuța hoată“. Ele strigau că o să o bage la închisoare.

Preena a stat cu curaj în verandă, primind ocară alături de noua ei prietenă. Preena știa că Domnul Isus o s-o ajute acum, când le va spune tuturor din mulțime: „*Nu vreau să mă mai întorc la templu*.“

Amy se întreba ce se va întâmpla mai departe.

Treptat, mulțimea s-a risipit și nu s-au mai întors acolo.

Dumnezeu îi protejase pe copii Lui. Într-adevăr, Preena a vrut să rămână.

Amy se gândea la mulțimea de copii din India, care încă nu știau de Domnul Isus. Simțea că trebuie să le ducă și lor această veste despre Isus. În timp ce o privea pe Preena jucându-se în căldura soarelui, se întreba: „**Unde găseau cei de la templu acești copii? De unde veneau ei? Dacă aș putea să-i găsesc înainte ca cei de la templu să-i găsească. Mă bucur că Preena a venit. O să mai găsesc și alții?**“

Asigură-te că vei fi aici săptămâna viitoare, pentru a învăța mai mult despre felul în care Dumnezeu i-a arătat lui Amy planul Său pentru viața ei.

Întrebări recapitulative:

1. Care a fost lecția numărul unu pe care Amy Carmichael a învățat-o despre rugăciune, din povestirea de săptămâna trecută?
2. În povestirea de săptămâna aceasta, ea a învățat lecția numărul doi, despre copii. Care este această lecție?
3. Care era numele copilului de la templu care a venit să locuiască cu Amy?

4. Când a auzit de Domnul Isus, ce a făcut Preena?
5. Ce s-a întâmplat când femeia de la templu a venit s-o ia înapoi pe Preena de la Amy?
6. De ce crezi că mulțimea s-a împrăștiat fără să creeze probleme?
7. Ce anume, din această lecție i-a amintit lui Amy despre lecția numărul doi pe care a învățat-o ca și copil?
8. Crezi cu adevărat că lecția numărul doi este adevărată? De ce?

Exemple de întrebări la care să se gândească copiii:

Deoarece: „*Chiar și copilașii pot crede în Fiul desăvârșit al lui Dumnezeu și pot să-L primească ca Mântuitor*“, ce ar trebui să faci tu? (Învățătorule: ajută-i pe copii să știe, în primul rând, că ei trebuie să-L primească pe Isus și în al doilea rând că ei trebuie să ajute alți copii să afle despre El. Dacă timpul îți permite, câteva instrucțiuni cu privire la modul în care poți spune altora despre Isus, ar fi o aplicație potrivită pentru această lecție).

PARTEA A TREIA

LUCRURI CARE SUNT ETERNE

Introducere pentru învățător

Tânără fiind, lui Amy Carmichael îi plăcea să călărească poneiul Fanny, de-a lungul plajei nisipoase de la Millisle, în Irlanda. Într-o zi, Amy a fost trântită de ponei și a rămas fără cunoștință, întinsă pe jos pentru un timp, până când accidentul a fost descoperit. Timp de câteva săptămâni a stat în pat nemișcată, cu gâtul și capul între saci grei de nisip. Așteptarea în acest fel a fost foarte dificilă. Dar Amy a învățat să-L cunoască și mai bine pe Tatăl ceresc. A avut timp să se roage. Ea a învățat că **așteptarea nu este un timp pierdut**. Mai târziu, în vremuri de încercări, Dumnezeu i-a amintit de această prețioasă lecție, pe care a învățat-o în tinerețe.

Viața creștină i s-a părut întotdeauna lui Amy Carmichael ca urcușul pe un munte, spre vârful său glorios. Ea a fost alpinistul care a trebuit să lase deoparte toate greutatea și bagajele, ca să aibă ambele mâini libere pentru a se putea cățăra. Nu vine această idee chiar din Biblie? „... să dăm la o parte orice piedică...” (Evrei 12:1, 2).

Înțelegând profund chemarea vieții ei din partea lui Dumnezeu – de a lucra pentru nevoile copiilor din India – ea nu a putut fi îndepărtată de la acest scop. Ca și apostolul Pavel, ea a hotărât: „... fac un singur lucru...” (Filipeni 3: 13, 14).

La sfârșitul vieții, când a trebuit să zacă în pat, ea s-a rugat: „Fă-mă să urc, chiar dacă sunt la pat.”

Îndrăznind să spună: „Nu”, la toate, dar nu și voiei lui Dumnezeu pentru viața ei, Amy Carmichael a rămas tare. Și Tatăl ceresc și-a dovedit încă o dată credințioșia față de cei care îndrăznesc să se încreadă în El pentru nevoile lor personale, la fel ca cei care au crescut în familia de la Donhavur.

Versetul de memorat

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2: 10).

Recapitulează explicațiile de la prima și a doua parte,

pentru a-i învăța pe copii cum să memoreze versetul. Scrie versetul pe tablă. După ce repeți versetul împreună cu copiii, pune un copil să aleagă un cuvânt, în timp ce ceilalți copii au ochii închiși. Primul copil care spune cuvântul ales, după ce li s-a spus să deschidă ochii, va alege următorul cuvânt. Versetul trebuie repetat în cor, după ghicirea fiecărui cuvânt ales.

Dacă copiii tăi sunt destul de mari pentru un alt joc, încearcă un altul, dar pune accentul pe fapte bune, așa cum este sugerat în acest verset.

Găsește primul lucru pe care Dumnezeu l-a făcut: Geneza 1: 4 (creația); Iacov 1: 17 (darul dăruirii); Faptele Apostolilor 14: 17 (credințioșia); Psalmul 25: 8 (înțelepciunea); Psalmul 69: 16 (dragostea); Psalmul 73: 1 (păstrarea).

Pentru că Dumnezeu trăiește în creștini, noi trebuie să lăsăm ca lumina Lui să strălucească prin noi (Matei 5: 16). Dacă dorești, alege din versetele următoare să ilustrezi lucrarea lui Dumnezeu în credințioși: Evrei 13: 1 (perfectiunea); 2 Corinteni 9: 8 (dând har sau putere spirituală); Filipeni 1: 6 (completând munca Lui).

Explică copiilor că Biblia este sabia creștinului (Efeseni 6: 17); deci acesta va fi un exercițiu de căutare în Biblie. Ca un bun soldat a lui Isus Cristos, ei trebuie să se antreneze să mănuiască sabia.

Conducătorul începe prin a striga: „*Atențiune!*” Copiii stau drepti, ca soldații, cu mâinile pe lângă corp, Biblia fiind în mâna dreaptă. Când conducătorul spune: „*Scoateți sabia*”, mâna stângă cu Biblia închisă este întinsă în față, iar mâna dreaptă este așezată deasupra Bibliei, așteptând ca o nouă comandă (versetul) să fie dată. Apoi, conducătorul dă referința biblică și copiii o repetă, în cor. Liderul spune: „*Atacați!*” și căutarea începe. Primul care a găsit versetul face un pas în față și citește versetul.

Există câteva exerciții variate de căutare în Biblie, dar comenzi ca: „*Atenție, Scoateți sabia, Atacați*” fac mai reală această instruire cu sabia.

Scopul pentru serie

Copiii să învețe din viața lui Amy Carmichael că Dumnezeu dorește inimile și viețile lor încă de când sunt tineri, că îi va călăuzi, le va răspunde la rugăciune, îi va proteja și le va pregăti viețile pentru a deveni copii ai Lui.

În partea a treia, accentul este pus pe dragostea lui Dumnezeu Tatăl pentru copiii Lui. Dragostea Lui este o dragoste eternă, una care rămâne în veci de veci.

Imagini vizuale

Imaginile 9, 10, 11 și 12, realizate în formă de

ercuri se vor folosi pentru partea a treia. Așa cum un erc nu are început și sfârșit, tot așa și dragostea lui Dumnezeu pentru noi este fără sfârșit.

Pune în partea stângă a tablei imaginea 9, care eprezintă lecția învățată de Amy cea tânără, și în partea dreaptă imaginile 10, 11 și 12, care reprezintă viața ei în India.

Lecția

În Belfast, Irlanda, într-o zi umedă și cu vânt, Amy Carmichael, fetiță fiind, mergea de la biserică spre casă împreună cu familia ei. Au fost surprinși să vadă o bătrânică în zdrențe, luptându-se cu o sacoșă mare. Să cari o povară duminică și să nu mergi la biserică! Amy nu putea crede că cineva poate să facă un astfel de lucru. Pentru ea, acesta era un lucru greșit.

Imaginea 9

Apoi, dintr-o dată, Amy s-a întors și a alergat după bătrânică. A luat-o de mâna ei osoasă și a apucat sacoșa, ajutând-o să o ducă.

Toți oamenii care erau îmbrăcați frumos și care o cunoșteau pe Amy, se holbau, arătau spre ea și râdeau, în timp ce trecea pe lângă ei. Fața lui Amy s-a făcut roșie și simțea că arde. Se simțea stânjenită. O ploaie cenușie a început să cadă și Amy se simțea mizerabil. Dorința ei era să fie un ajutor pentru bătrânică, dar în schimb oamenii și-au bătut joc de ea. Ei nu au înțeles-o.

Lui Amy i-a venit în minte un verset biblic pe care l-a memorat: „*Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia*“ (1 Corinteni 3: 13). Ea s-a gândit, „*Vreau să fac ceva pentru Domnul Isus care să rămână în veci, pentru eternitate, chiar dacă oamenii înțeleg sau nu!*“ Și chiar atunci ea a învățat lecția numărul trei. **Numai lucrurile eterne sunt importante**, lucruri care vor rămâne în veci. Ceea ce spun sau cred alți oameni nu este important, atât timp cât tu știi că faci ceea ce Dumnezeu așteaptă de la tine să faci.

Ați observat că imaginile noastre sunt puse într-un cerc? Puteți să ghiciți de ce? Un cerc nu are nici început nici sfârșit. Adesea folosim un cerc pentru a ne reaminti despre Dumnezeu pentru că El a fost dintotdeauna și va rămâne pentru totdeauna. Deci, în timp ce vedem cercurile astăzi, ele ne vor aminti de **lucruri care sunt eterne**.

Amy a continuat să ajute oamenii. Ea a cărat sufertașe cu supă pentru oameni săraci și a stat alături de bolnavi. Ea știa că Domnul Isus a observat ajutorul pe care-l dădea și știa că acestea sunt lucruri pe care El vrea ca ea să le facă. Chiar dacă oamenii o dezaprobau sau se gândeau că ea își pierde timpul, totuși, a continuat să ajute oamenii pentru că Îl iubea pe Domnul Isus și

dorea să fie plăcută înaintea Lui.

Imaginea 10

Mulți ani mai târziu, Amy încă mai făcea aceste lucruri, în timp ce Îl slujea pe Domnul Isus în India. În fiecare zi, se strâneau mulți oameni și ea îi învăța din Cuvântul lui Dumnezeu. Ea le-a spus despre Tatăl ceresc care ne-a iubit pe noi cu o iubire veșnică. Pe măsură ce învățau să o iubească pe Amy și să aibă încredere în ea, au început să înțeleagă mai mult despre a te încrede în Dumnezeu cel viu, pe care ea Îl iubea și Îl slujea. Amy avea multe lucruri de făcut ca misionară și oamenii din India o observau foarte îndeaproape.

În fiecare seară când se întorcea acasă, transpirată și obosită, Preena cea fericită era acolo să o întâmpine. În fiecare zi Amy încerca să descopere de unde luau oamenii de la templu copiii, și cum. Amy se deghiza și se plimba prin mulțime, ascultând și încercând să descopere indicii. Deseori, ea călătorea ore întregi într-o căruță. Trei ani au trecut și Amy nu avea încă un răspuns despre copiii de la templu. Dar ea era tot mai convinsă că Dumnezeu dorea ca ea să elibereze acești copii. Era un lucru foarte periculos.

Odată s-a deghizat și a stat la un han pentru călători. Toți vorbeau, adunați în jurul unei lămpi de bronz care fumea. Acolo era și un om care confecționa ghirlande ce se puneau în jurul gâtului idolului. Amy asculta cu atenție, încercând să nu pară a fi foarte interesată. A aflat un indiciu: dacă o mamă moare, tatăl vinde fetița la templu de cele mai multe ori pentru ca el să nu mai aibă grijă de ea.

Altă dată, Amy și o prietenă de-a ei misionară, au dormit într-un adăpost de vaci gol, care era lipit de o casă cu pereți de lut. Prin ziduri, Amy a auzit familia care locuia acolo certându-se. Ea a descoperit un alt indiciu: o familie săracă care avea nevoie disperată de bani pentru orez, va vinde până la urmă un copil la templu. Zi după zi, alte indicii erau adăugate la cele precedente: o mamă, pentru a căpăta favoruri de la dumnezei, va vinde un copil; dacă un copil era foarte bolnav, părinții promiteau să-l închine dumnezeilor dacă va fi vindecat; adesea, cea mai mare fată din familie era cea care era vândută. Amy a spus altor creștini despre lucrurile groaznice ce se petreceau la templu, dar ei nu au înțeles dorința ei de a ajuta acei copii. Ei nu au încurajat-o să părăsească viața obișnuită de misionar și să se ocupe cu creșterea copiilor.

Ei păreau că nu înțeleg cât de important era să ajungi la acești copii cu mesajul dragostei lui Dumnezeu. Pentru Tatăl ceresc era foarte important. Biblia spune: „*Nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți*“ (Matei 18: 14). Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Fiul Său fără păcat în lume pentru a

salva copiii din păcatul lor. Sufletul lor este etern. Ei sunt importanți în ochii lui Dumnezeu. Amy era sigură că Dumnezeu vrea ca ea să-i câștige pentru El.

„Nu vei mai fi o misionară adevărată,” îi spuneau prietenii. „De altfel”, au adăugat ei, „noi nu credem că este adevărat ceea ce spui tu despre copiii de la templu – nu poate fi adevărat!” Amy a fost hotărâtă să caute în continuare căi pentru a-i ajuta. „Nu contează dacă oamenii înțeleg sau nu”, se gândea ea. „Voi face ceea ce Dumnezeu mi-a spus să fac. Doar acele lucruri care sunt eterne sunt importante”. Copiii au continuat să vină să locuiască și să studieze cu ea. Dar nici unul din ei nu era de la templu. Apoi, într-o zi, a venit un al doilea copil de la templu, o fetiță de 4 ani (Preena fusese prima).

Imaginea 11

Mai târziu, Amy a auzit de un tată care era gata să-și vândă fata la templu. El a spus că i-o va da ei pentru 100 rupii (aproape 120 000 lei). „Dar este corect să plătești bani pentru acest copil?” s-a întrebat Amy. S-a rugat mult în legătură cu asta și a simțit că Dumnezeu o călăuzește, așa că a plătit banii.

Apoi Amy, fără să spună nimănui, s-a rugat ca Dumnezeu să-i plătească înapoi acele 100 rupii pentru a-i arăta astfel că El este de acord. Un dar așa de mare era foarte rar în acea vreme. Va răspunde Dumnezeu la rugăciunea ei? Zece zile după ce copilul a venit să stea cu ea, o misionară care nu știa nimic despre rugăciunea ei, i-a trimis un cec cu suma exactă. Toate fetele s-au adunat împreună cu Amy să-L slăvească pe Dumnezeu pentru minunatul răspuns la rugăciune.

Un pic mai târziu, Amy a salvat un copil de numai 13 zile, în timp ce era dus la templu. Nu după mult timp, Amy Carmichael avea 16 copii. Știa că trebuie să găsească o casă mai mare pentru ei.

A căutat un loc care să fie sigur, departe de oraș.

În sudul Indiei, într-un sat numit Dohnavur, Amy a cumpărat o casă la capătul unui șir de tamarini. Era un loc liniștit, între mare și munți. La câțiva kilometri spre vest, se înălța un munte în formă de cocoasă, numit Spălătorul Sfânt. Arăta ca un loc uscat, părăsit, dar în subteran erau izvoare care mai târziu au devenit adevărate fântâni cu apă de băut.

Copiii mai mari au început să audă de Dohnavur ca fiind un loc sigur, unul dintre ei, fiind o fată de 16 ani, pe nume Rubinul Victoriei, care locuia cu familia într-un sat apropiat. De multe ori ea a adus sacrificii dumnezeilor Indiei. Îi era frică să se întâlnească cu Dumnezeu. Ea știa că a făcut multe lucruri rele, și gândurile ei erau rele. Dar ea dorea foarte mult să fie iertată de toate păcatele ei. S-a rugat la idoli, dar ei nu au ajutat-o.

Însă, într-o zi, Rubin a primit o Biblie. În timp ce citea din ea, a aflat despre Dumnezeu cel viu care o iubea. Ea a citit: *Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi* (Romani 5: 8). A fost adânc mișcată când a aflat că Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, a luat asupra Lui pedeapsa păcatelor ei – toate lucrurile rele pe care le făcuse – atunci când a murit vărsându-și sângele pe cruce. Ea a citit că Domnul Isus a înviat din morți și că, mai târziu, a venit să stea de vorbă cu cei care credeau în El. Ei, nu numai că au vorbit cu El dar au și mâncat cu El și, într-o zi L-au văzut urcându-se la cer și întorcându-se la Tatăl Lui.

Rubin a înțeles nevoia ei de un Mântuitor, pentru că știa că este o păcătoasă. A crezut în Cuvântul lui Dumnezeu și I-a cerut Domnului Isus să vină în viața ei, primind darul Lui – viața veșnică (Romani 6: 23). Se temea însă să spună cuiva din familie sau prietenilor ei despre decizia pe care a luat-o. Ea pretindea că se închină idoliilor, ca nimeni să nu descopere secretul ei. Dar încet-încet, a văzut că nu este corect să se închine la idoli, din moment ce L-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor: „... Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idoli?” citea Rubin în Biblia ei, „Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul meu. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor...” (2 Corinteni 6: 16, 17).

„Nu pot să mai pretind că mă încred în idoli. Te rog Dumnezeule, arată-mi ce să fac”, s-a rugat Rubin.

Foarte devreme, într-o dimineață, se pare că Dumnezeu i-a adus aminte de Dohnavur. Ea a auzit că acolo va fi protejată. În timp ce familia încă dormea, ea a plecat în liniște. Traversând râul, Rubin a ajuns la casa lui Amy, cerând ajutor și a fost primită înăuntru.

Când familia ei a aflat că a plecat, au alergat toți la casa lui Amy. Dar Rubin a fost destul de mare ca să decidă și a ales să rămână cu Amy. Aici, ea a făcut cunoscut faptul că era o credincioasă și credea în Dumnezeul adevărat și viu.

Amy iubea pe fiecare copil pe care Dumnezeu L-a adus la ea. Simțea că nu va putea să-i părăsească niciodată. Dar știa că trebuie să facă mai mult pentru a-i câștiga pe copiii de la templu. În tot timpul petrecut în India, ea a scris pe hârtie multele lucruri pe care le-a auzit despre copiii de la templu. Prima ei carte, „*Lucrurile așa cum sunt*”, a fost, în sfârșit, publicată. Ceea ce a scris, a cauzat o agitație mare și unii au devenit dușmanii lui Amy. Oamenii pur și simplu, nu puteau crede că băieții și fetele erau vânduți și ținuti prizonieri la templu. Un grup de creștini chiar s-au hotărât să încerce s-o facă pe Amy să părăsească lucrarea misionară.

Imaginea 12

Dar s-a întâmplat ceva. Chiar și domnul Wilson, bărbatul în vârstă din Anglia, care a fost ca un tată pentru Amy după ce tatăl ei adevărat a murit, a început să-i scrie și s-o implore să vină acasă, în vizită. El era foarte bolnav. Fiul lui i-a scris, îndemnând-o pe Amy să se întoarcă. Prietenii i-au vorbit, spunându-i că era greșit să refuze această ultimă dorință a domnului Wilson. Cât de mult ar fi dorit Amy să meargă la preaiubitul bătrân, dar nu a putut. Dumnezeu i-a dat o slujbă de făcut. Mai mult decât orice altceva, Amy știa că trebuie să facă ceea ce Dumnezeu aștepta de la ea. Dacă ar fi plecat, copiii ar fi fost, cu siguranță în pericol.

În mijlocul acestor lucruri, Amy a continuat să primească scrisori de peste tot din India prin care i se cerea să vină să vorbească și să învețe. Amy era foarte talentată în vorbirea în public și era ceva obișnuit să vorbească în fața unei mulțimi de cel puțin 20 000 de oameni. Îi plăcea să vorbească, dar a trebuit să învețe să spună „Nu” la orice, dar nu la ceea ce Dumnezeu voia ca ea să facă.

Ce era mai important: ceea ce alți oameni doreau sau spuneau, sau ceea ce știa ea că Domnul Isus vrea să facă? Amy știa răspunsul. Trebuia să-L asculte pe Dumnezeu. **Numai lucrurile care sunt eterne sunt importante.** A decis chiar atunci și acolo să nu părăsească niciodată India și copiii ei. Ea a stat în India 55 ani.

Este important pentru tine ceea ce vrea Dumnezeu? Sau ești îngrijorat de ceea ce o să creadă alții despre tine? Prietenii tăi știu că tu L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor? Dacă ai învățat lecția numărul trei, pe care Amy a învățat-o, atunci nu ceea ce alții vor gândi sau vor spune ți se va părea important, ci ceea ce Dumnezeu vrea să faci.

Dumnezeu vrea ca tu să faci cunoscut altora că L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău. Dacă L-ai primit pe Isus, vrei să te ridici ca să știm?

Mulțumesc (spune numele copilului). Poți să ne spui ce a făcut Domnul Isus pentru tine? Cum știi că El locuiește în inima ta?

Învățătorule: Discută despre siguranța mântuirii, punându-le întrebări copiilor care se ridică).

Poate că nu te-ai ridicat chiar acum, deoarece nu ești sigur dacă L-ai primit vreodată pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*” (Ioan 1: 12).

În timp ce capetele noastre sunt plecate, dacă nu ești sigur că ești copilul lui Dumnezeu dar ai vrea să fii, vrei să ridici mâna? Mulțumesc. Aceia care au ridicat

mâna pot să meargă chiar acum (indică locul) unde (spune numele persoanei) va lua Biblia și vă va ajuta să înțelegeți ce vrea să facă Domnul Isus pentru voi. (Vezi informațiile din secțiunea, “Cum să conduci un copil la Hristos“.)

Întrebări recapitulative

1. Ce a văzut Amy, într-o duminică dimineața în Irlanda, ceva ce a ajutat-o să învețe lecția numărul trei?
2. Ce s-a întâmplat când Amy s-a oprit să o ajute pe bătrâna doamnă?
3. Ce a decis Amy că este mai important decât să faci pe plac oamenilor?
4. Ce a crezut Amy că Dumnezeu vrea ca ea să facă în India?
5. Au fost alți creștini de acord cu decizia ei?
6. Cum a aflat Rubinul Victoriei despre Domnul Isus?
7. De ce și-a părăsit ea casa și a mers la Amy?
8. Când familia a venit după ea, ce a făcut Rubin?

Exemplu de întrebare la care să se gândească copiii:

Ca și tânăr creștin, ce lucruri crezi că vrea Dumnezeu să faci?

PARTEA A PATRA

ESTE DE AJUNS SĂ- CERI TATĂLUI

Introducere pentru învățător

Când Amy Carmichael a trebuit să aibă grijă din punct de vedere financiar de 700 persoane din India, ea a scris următoarea remarcă referitoare la atitudinea ei față de această responsabilitate: „*Este de ajuns să cer doar de la Tatăl banii pentru lucrarea Lui.*”

Amy a explicat: *Mecanismul necesar pentru strângerea fondurilor este complicat și scump, iar toți cei care sunt responsabili cu cheltuieli mari știu deja aceasta.* Cealaltă cale (cerând doar de la Tatăl) este mai simplă, dar nu este mai ușoară. Are cerințele ei. Mult mai mult timp trebuie petrecut într-un duh de rugăciune; trebuie să fie o cercetare profundă a inimii, ca nu cumva să I se ceară Stăpânului să fie responsabil pentru munca pe care niciodată nu i-a cerut-o servitorului Său să o facă, sau pentru alte căi de îndeplinire a lucrului decât cele cu care este El de acord. Cei care au pornit pe această cale trebuie să fie pregătiți să dărâme toată lucrarea, până la temelie, și chiar să distrugă temeliele, dacă acestea sunt putrede; mai bine să o ia de la capăt, începând de la zero decât să întristeze „Duhul”.

Responsabilitatea financiară implicată la Dohnavur, poate fi mai bine înțeleasă privind la comanda de alimente pentru 6 luni, necesară familiei de atunci: 46.130 litri lapte, 77.181 ouă, 54.060 portocale și 260.832 banane.

Prietenă cea mai apropiată și colaboratoarea cea mai prețioasă a lui Amy era Ponnammal, iar povestirea ei este scrisă în cartea cu același nume. Despre această prietenă dragă, Amy a scris: „*Ea a îndrăznit de multe ori pentru această muncă trebuie să îndrăznești.*”

Expunerea din această parte, pune accentul pe credințioșia lui Dumnezeu de a purta de grijă celui care îndrăznește să se încreadă doar în El.

Imagini vizuale

Scrie cuvintele versetului de memorat pe 11 cartoane în formă de urme de picior. Un al doisprezecelea carton tot în formă de urmă de picior poate fi folosit pe flanelograf după „*concursul de umblare*”. Dacă nu poți desena urmele de picioare, folosește-ți propriile picioare ca șablon. Scrie cuvintele după cum urmează:

1 - Căci noi suntem; 2 - lucrarea Lui; 3 - și am fost zidiți; 4 - în Hristos Isus; 5 - pentru faptele bune;

6 - pe care le-a pregătit Dumnezeu; 7 - mai dinainte; 8 - ca să; 9 - umblăm; 10 - în ele; 11 - Efeseni 2:10.

Pe dosul fiecărei urme de picior, scrie o referință biblică care vorbește despre umblarea creștină. Alege din următoarele referințe: Deuteronom 11: 19; Ioan 8: 12; Romani 13: 13; 2 Corinteni 5: 12; Efeseni 4: 17; Efeseni 5: 2; Efeseni 4: 1; Efeseni 5: 8; Efeseni 5: 15; Coloseni 1: 10; Coloseni 2: 6; Coloseni 4:5; 1 Ioan 1:7 și 1 Ioan 2: 6.

Pentru această parte vor fi necesare imaginile 13-16. Această lecție despre a cere, a fost pregătită pe cartoane în formă de buze. Plasează imaginea 13 în stânga tablei pentru a prezenta lecția pe care Amy a învățat-o în copilărie; imaginile 14, 15 și 16 plasează-le în partea dreaptă, pentru că ele reprezintă aplicațiile practice din India, ale lecției învățate.

Versetul de memorat

„*Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele*” (Efeseni 2: 10).

Deoarece același verset este accentuat pe parcursul întregii serii, recitește indicațiile de la celelalte lecții.

Împarte urmele de picioare la unsprezece copii, cerându-le să le alinieze repede pe un șir, în ordine, astfel ca versetul de memorat să poată fi citit de tot grupul. Cere tuturor fetelor să citească versetul, apoi cere băieților, iar la urmă tot grupul să stea în picioare și să repete versetul în cor.

Întreabă-i pe copii de ce cred că ai pus versetul pe aceste urme de pași. Dă-le un indiciu: este datorită unui cuvânt din verset. Bineînțeles este cuvântul „umblăm”. Ce înseamnă să umblăm? Dicționarul spune că a umbla înseamnă *a merge, a se deplasa sau a se comporta într-un anumit fel*. Ca și creștini, umblarea noastră sau comportarea noastră este importantă. Alege un băiat și o fată care să reprezinte grupul la un „*concurs de umblare*”. Trasează linia de sosire și pune-i pe cei doi copii în colțuri opuse ale camerei, la distanțe egale de linia de sosire. Spune-le că au nevoie de Bibliile lor pentru a înainta în umblare. Învățătorul spune referința, arătând copiilor urma de picior cu referința respectivă. După ce cei doi repetă referința biblică, învățătorul spune: „*Umblă*”, ceea ce înseamnă că ei pot începe să caute această referință în Bibliile lor. Copilul care o găsește primul, începe imediat să citească, după care primește comanda să facă unul sau mai mulți pași spre linia de sosire. (Vei avea nevoie să stabilești mărimea pasului – cu un fir de ață sau o riglă).

Alege un alt băiat și o altă fată care să supravegheze

această parte a concursului. Restul copiilor vor alcătui galeria. Primul copil care trece linia de sosire va câștiga.

După concurs, repetă cu toți copiii Efeseni 2: 10, subliniind cuvintele „să umblăm”. Pune a douăsprezecea urmă de picior pe flanelograf.

Scopul pentru serie

Să-i învețe pe copii, folosind viața lui Amy Carmichael, că Dumnezeu dorește inimile și viețile lor, încă de tineri, că îi va călăuzi, le va răspunde la rugăciuni, îi va proteja și le va pregăti viețile pentru El.

În partea a patra, accentul este pus pe purtarea de grijă a Tatălui pentru copiii Lui.

Lecția

Lui Amy i s-a cerut să ajute la strângerea banilor necesari pentru a construi un orfelinat în țara sa natală, în Irlanda, cu mult timp înainte ca ea să devină o misionară în India. Nerăbdătoare să ajute, a mers să viziteze un om bogat care tocmai își construise o casă frumoasă. Cu siguranță el putea să ajute și va dori să facă aceasta.

Imaginea 13

Dar omul bogat nu s-a arătat interesat. El a refuzat să dăruiască ceva. Amy a fost încurcată și confuză în timp ce ieșea de la el.

„De ce trebuie să se întâmple așa? De ce nu pot oamenii care îl cunosc pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor să se roage doar și să-I ceară lui Dumnezeu să vorbească cu alți creștini despre a fi darnici?” se întreba Amy. „La urma urmei, creștinii sunt copiii lui Dumnezeu; ei sunt născuți în familia Lui când îl primesc pe Fiul Său, Isus Hristos. Deci, practic, tot ceea ce au, aparține lui Dumnezeu și El poate să-i călăuzească cum să-și folosească banii.”

Amy s-a gândit mult la dărnicie în lucrarea lui Dumnezeu și lecția numărul patru părea clară pentru ea: „Ajunge doar să-I ceri Tatălui bani pentru lucrarea Lui.”

În acel moment nu avea nici o idee despre cum, într-o bună zi, Dumnezeu o va folosi pentru a-i arăta cât de credincios poate să fie El.

Dar câțiva ani mai târziu, în India, Amy s-a găsit de multe ori în situația de a cere Tatălui ceresc să acopere nevoile ei și ale familiei ei, care devenea tot mai mare.

Curând, familia ei număra 30 de membri, incluzând câțiva adulți care o ajutau. Și familia continua să crească. (Într-un an au venit 42 de copii). Amy era mamă, doctor, soră medicală pentru toți. Copii o strigau „Amma”,

cuvântul indian pentru „mamă”. (Vom folosi, și noi, acest nume atunci când vom vorbi despre ea).

Deoarece veneau tot mai mulți copii, Amma a trebuit să decidă cum va face rost de bani pentru a avea grijă de ei. Întotdeauna era nevoie de bani pentru lapte, orez, clădiri noi și pentru salariile celor ce o ajutau. Era nevoie de bani și pentru a călători și a salva copiii.

Dumnezeu continua să-i amintească lecția pe care a învățat-o când era copil: „**Ajunge doar să-I ceri Tatălui banii pentru lucrarea Lui.**” Ea știa că Dumnezeu îi va da exact lucrurile necesare pentru a se îngriji de familia ei. Iși amintea de darul Lui cel mai bun, Fiul Său fără păcat. Dumnezeu a permis ca El să fie răstignit pe cruce, pentru păcatele ei. Și nu spunea Cuvântul lui Dumnezeu: „*El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?*” (Romani 8: 32). Amma era atât de fericită că Mântuitorul ei a înviat din morți și că se afla în ceruri, având privirea ațintită asupra ei! Știa că Tatăl ceresc o iubea pe ea și pe copiii ei. El le dăduse viață veșnică fiecăruia, dacă Îl primise pe Domnul Isus ca Mântuitor. Știa că El putea să aibă grijă de lucrurile de care ei aveau nevoie, cum ar fi mâncare și haine. Promisiunile Lui erau adevărate. El se va îngriji de toate nevoile lor (Filipeni 4: 19).

Într-o zi, Amma și-a dat seama că are nevoie de bani – 100 de lire sterline. Era ziua în care trebuia să sosească poșta și, cu nerăbdare, a deschis fiecare scrisoare, crezând că Dumnezeu se va îngriji de nevoile ei. A deschis scrisoare după scrisoare, dar nu era nici urmă de bani, nici o rupie, nici un cec - nimic. Câțiva dintre copiii care stăteau la masa ei, au ajutat-o să scuture plicurile, chiar să le întoarcă pe dos, dar nu era nici un ban!

Amma mai avea de deschis doar o scrisoare, pe care întotdeauna o lăsa la urmă. Era o scrisoare de la secretara ei din Anglia, care se ocupa de trimiterea banilor de acolo în India. „**66 de lire sterline sunt pe drum**”, spunea scrisoarea. „**Bun!**” au strigat copiii și au bătut din palme. „**Mulțumim, Doamne.**” Dar ei aveau nevoie de 100 de lire sterline! Le mai trebuia încă 44 de lire.

Mai era un pachet de deschis. Fără îndoială că acesta conținea cărți sau daruri pentru copii.

Imaginea 14

Ei au desfăcut hârtia și, chiar la suprafață, era o notiță care spunea că alte 51 de lire urmau să vină de la o misiune din altă parte a Indiei! 66 lire plus 51 făceau 117 lire, mai mult decât aveau nevoie! Da, **fusesse de**

ajuns să ceară doar de la Tatăl.

Dar Dumnezeu nu a răspuns întotdeauna nevoilor lor așa de repede, și atât de miraculos. Nu întotdeauna! Cu toate că Amma a învățat să se încreadă în Dumnezeu în orice lucru, câteodată afla că trebuie să aștepte.

Dar, a fost o nevoie specială pe care copiii ei o aveau și pentru care nu au trebuit să aștepte. Știi care a fost? Este aceeași nevoie pe care băieții și fetele din ziua de astăzi o au. Avem nevoie de Domnul Isus Cristos ca Mântuitor personal. El este darul lui Dumnezeu pentru lume.

Deoarece am fost născuți cu inimi păcătoase, avem nevoie să-L primim pe Domnul Isus, ca El să ne curețe de păcatele noastre. După aceea, nu vom mai fi separați de Dumnezeu niciodată. Mulți dintre copiii lui Amma au primit darul lui Dumnezeu, Fiul Lui fără păcat. Alegi tu astăzi să primești darul lui Dumnezeu, Isus Hristos, ca Mântuitor al tău?

Oamenii din întreaga lume au început să audă despre lucrarea lui Amma, de salvare a copiilor. Tolba cu scrisori întotdeauna avea scrisori de la acei oameni care iubeau Dohnavurul și pe Amma, chiar dacă nu au întâlnit-o niciodată.

Imaginea 15

Câțiva copii creștini din China au renunțat la dulciurile lor, într-o sâmbătă, și au trimis banii în India. Un tânăr muncitor, a trimis pentru copii primul lui salariu pe o săptămână. O fată săracă a trimis 6 penny. Doi oameni bătrâni de 84 ani, din Anglia, au trimis 10 monede de aur pe care le puseseră deoparte pentru bătrânețea lor. Un grup de femei au tricatat pulovere pentru copii și le-au trimis. Din Irlanda, a venit o cutie cu scule de tâmplar, iar din Germania, au venit bani. Cineva, care trăia pe un deal mai înalt decât cel de la Dohnavur, a trimis fructe și legume proaspete. Din Africa au venit 50 de lire. O fetiță a trimis bani pentru o păpușă. Un copil din America a trimis 5 cenți pe care îi primise pentru a-i cheltui pe un ou de Paște. Un student la medicină a trimis 25 de lire.

Într-o dimineață, Amma a spus unei lucrătoare de la Dohnavur: „Este ceva la care m-am gândit, dar despre care nu ți-am spus înainte. Trebuie să aranjăm o vacanță pentru lucrătorii noștri. Cred că aceasta este foarte importantă pentru cei care nu sunt obișnuiți cu clima caldă a Indiei. Ei au nevoie să meargă într-un loc mai răcoros, să se odihnească“.

„O vacanță, după cum o numești tu, ar fi un lucru minunat“, a replicat ea, „dar noi nu avem bani

să-i folosim în acest scop“.

Amma a zâmbit de parcă ar fi fost sigură că Tatăl ceresc a fost de acord și că se va îngriji de banii pentru această nevoie. În timpul micului dejun, lui Amma i-a fost înmănată o scrisoare. Deschizând-o, ea a găsit 100 de dolari. Și ce credeți? Era o notiță care spunea: „*Pentru fondul de vacanță*“. Dumnezeu trimisese banii. El, într-adevăr, a fost de acord. Curând, s-a construit o casă, sus pe dealurile răcoroase și înverzite, unde muncitorii puteau merge, cu rândul, să se odihnească.

„Ne rugăm pentru o mașină?“ i-a întrebat într-o zi Amma pe ceilalți de la Dohnavur. „O mașină va fi mult mai rapidă decât o căruță.“ Dar Amma și ajutoarele ei nu erau sigure că trebuie să cheltuiască banii pe o mașină. Dacă nu era voia lui Dumnezeu? Timp de 3 luni s-au întâlnit și s-au rugat, cerându-i lui Dumnezeu să le arate ce să facă în legătură cu mașina.

Atunci, într-o zi, Amma a fost chemată să viziteze o fată bolnavă, într-un spital aflat la câțiva kilometri depărtare. Primele două ore a fost scuturată de căruța cu care călătorea, după care au urmat 4 ore de așteptare, în soarele fierbinte, pe marginea drumului. Într-un târziu, a fost îngrămădită într-un autobuz de cursă lungă, apoi a trebuit să schimbe autobuzul. De data aceasta șoferul a cerut de trei ori prețul unei călătorii, deoarece știa că Amma era disperată să ajungă acasă. Da, evenimentele acelei zile au făcut-o pe Amma să creadă că Dumnezeu îi arăta răspunsul cu privire la mașină. Mașina era necesară.

Când Amma s-a întors cu bine la Dohnavur, secretara ei a adus caietul cu situația financiară și i-a arătat că, în cele trei luni cât s-au rugat pentru o mașină au reușit să plătească toate facturile și tot mai aveau destui bani pentru o mașină. Amma a comandat un Ford. Dar totuși, nu era complet mulțumită de această decizie. „**Ce bine dacă banii ar fi venit ca un dar, special, cu scopul de a cumpăra o mașină**“, se gândea ea. „**Poate greșesc dacă cheltuiesc acești bani**.“

Puțin mai târziu, a sosit o scrisoare cu 160 de lire alături de o notiță: „*Să cumperi un Ford*“. De asemenea, scria: „*Vor veni mai mulți bani*“. Acum Amma era sigură că Dumnezeu dorea ca ei să aibă o mașină. Cuvintele i-au venit din nou în minte: „**Ajunge doar să-I ceri Tatălui banii pentru lucrarea Lui**.“

Imaginea 16

Mașina a făcut economie, atât de timp cât și de bani. Când auzeau de un bebeluș sau de un copil care era în pericol, mergeau să îl salveze.

Amma a angajat niște culi (muncitori necalificați,

asiatici sau africani care lucrează cu ziua) ca să-i construiască mai multe căsuțe. Ea și ajutoarele ei i-au cerut lui Dumnezeu 10.000 de lire pentru a construi un spital din cărămidă și cu acoperiș din țiglă. Timp de 6 ani banii au fost strânși. Acum era nevoie de mai multe ajutoare. Dumnezeu a trimis un inginer, un doctor și asistente medicale, din Anglia.

Până acum, Amma a luat doar fete. Știa de mult că și băieții erau în pericol. Astfel dar, a început să-i ia și pe ei. Asta însemna mai multe case și mai multe ajutoare. Dumnezeu a asigurat banii pentru o ambulanță, o cameră de joacă, o școală, lenjerie și pentru un magazin de fierărie. Dumnezeu, care a trimis-o pe Amma să facă această lucrare, era chiar lângă ea, ajutând-o să treacă peste orice.

Lângă spital, era o bucată de pământ pe care se afla un altar păgân vechi, cu un idol înăuntru. Noaptea, bărbați și femei veneau să danseze înaintea lui. Se sacrificau animale. Amma și familia ei s-au rugat ca într-o zi acea bucată de pământ să fie a lor. Dar timp de 5 ani, proprietarii, de teama duhurilor, au refuzat s-o vândă. Dar Dumnezeu lucra. El i-a făcut pe proprietari dispuși să vândă. Astfel pământul a fost cumpărat. Familia Dohnavur a lucrat împreună la dărâmarea altarului; bărbații au lucrat cu târnăcopul iar copiii au cărat pietrele. Chiar și copiii de 5 ani au ajutat. În timp ce lucra, grupul se ruga, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru că le-a dat pământul.

S-au rugat, de asemenea, pentru protecție împotriva acestor oameni, care nu credeau în Dumnezeu. Amma și familia ei s-au rugat, de asemenea, ca acești oameni să-L cunoască pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor – ca cel care îi poate elibera de sub puterea demonilor. Amma știa că sacrificarea animalelor nu îi va putea elibera niciodată pe oameni de sub puterea păcatului lor, dar sângele lui Isus Cristos curăță orice păcat (1 Ioan 1: 7).

Familia a lucrat multe ore. Soarele a apus, dar ei tot au continuat să lucreze la lumina lunii. Au sfârșit complet idolul cel urât. Cântau și lucrau. Încă o dată Dumnezeu i-a dovedit lui Amma și familiei ei că **ajunge doar să-I ceri Tatălui banii pentru lucrarea Lui**. Amma nu a spus nimănui despre nevoile lor, cu excepția familiei de la Dohnavur. Și au văzut din nou și din nou cât de credincios a fost Tatăl lor ceresc în a le purta de grijă.

Este Tatăl ceresc al lui Amma și Tatăl tău ceresc? El este dacă L-ai primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitorul tău. Ascultă acest verset chiar din Cuvântul Lui „... *Dar tuturor celor ce L-au primit (pe Domnul Isus), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu*“ (Ioan

1: 12).

Ai crezut în El? În timp ce capetele noastre sunt plecate și avem ochii închiși, dacă cineva dorește să-L primească pe Domnul Isus chiar acum, să ridice mâna. (Cere-le copiilor care au ridicat mâna să meargă în locul desemnat de tine, pentru sfătuire).

Dacă ești copilul lui Dumnezeu, El poate să te folosească să ajuți la nevoile misionarilor ca Amma, cărora le trebuie bani pentru a cumpăra mâncare, haine și mașini cu care să meargă să spună altora despre Domnul Isus. Te-a încurajat Dumnezeu astăzi să împarți ceea ce ai astfel încât, câteva din nevoile unor misionari să fie împlinite? **(Învățătorule: dacă ai vorbit despre diferite misiuni cu clasa ta, citează un misionar specific sau o nevoie specială).**

Mai este o lecție pe care Amma a învățat-o când era copil, pe care o vom auzi săptămâna viitoare. Acum, hai să punem întrebările și să vedem cât de atenți ați fost astăzi. Dacă știți răspunsul, ridicați mâna, apoi așteptați până vă veți auzi numele strigat.

Întrebări recapitulative:

1. Ce lecție a învățat Amy în urma vizitei făcute omului bogat?
2. Cum o strigau copiii indieni pe Amy? De ce?
3. Când Amma avea nevoie de bani ca să aibă grijă de familia ei mereu crescândă din India, ce făcea ea?
4. De ce nu L-a rugat Amma pe Dumnezeu să-i dea o mașină, imediat după ce s-a gândit cât de bine ar fi să aibă una?
5. De cine s-a folosit Dumnezeu să asigure banii pentru lucrarea lui Amma cu copiii?
6. Cum putea fi Amma așa de sigură că Dumnezeu o să se îngrijească de toate nevoile ei?
7. Cum a găsit Amma ajutoarele necesare să aibă grijă de familia ei?
8. Pentru început, Amma a primit numai fete; de ce a început ea să primească și băieți?

Exemplu de întrebare la care să se gândească copiii:

Deoarece Dumnezeu folosește, de obicei, oameni prin care să îplinească nevoile lucrătorilor Lui, cum crezi că te poate folosi cât timp ești încă tânăr?

PARTEA A CINCEA

PROTECȚIA INVIZIBILĂ

Introducere pentru învățător

Atât de activă în toți acești ani în India, încât a fost poreclită „*iepurele*“, Amy Carmichael a început cea mai importantă lucrare printr-un accident. Într-o seară, în septembrie 1931, ea vizita o casă dintr-un oraș din vecinătate, sperând să o închirieze pentru un centru medical. Bătrânul proprietar nu a lăsat cheia la locul obișnuit. Niște muncitori săpaseră o groapă într-un loc unde nu li se spusese să o facă. Amma nu a găsit cheia decât după ce s-a lăsat întineric, apoi a vizitat în fugă casa și a ieșit pe ușa din spate. Mergând prin curte, a căzut în groapă, rupându-și piciorul și dislocându-și glezna. Mai târziu, la spital, doctorii au făcut tot ce a fost posibil, dar ea nu a mai putut să meargă niciodată fără dureri. În următorii 20 de ani, rar și-a mai părăsit camera, iar în ultimii doi ani și jumătate, nu a putut nici măcar să se ridice din pat.

Camera ei din Dohnavur era plăcută și veselă, dar Amma nu putea să nu se întrebe: „*De ce a îngădui Dumnezeu aceasta? S-a sfârșit lucrarea mea pentru El?*“ Lucrarea ei cea mai importantă însă abia începea, pentru că pe tot parcursul acestor ani, Amma a fost atât de ocupată încât nu a avut timp să scrie impresiile despre viața din India. Acum avea timp și a început să aștearnă pe hârtie povestea celor 37 de ani în care Dumnezeu a lăsat-o să-L ajute în lucrarea Lui în India.

Camera lui Amma a fost numită „*Camera Păcii*“. Ea se rugase ca Dumnezeu să o ajute să ascundă semnele durerii, pentru ca nimeni care intră în camera ei să nu se simtă rău. Rafturile erau pline de cărți, pentru că lui Amma îi plăcea să citească. Ea a scris poezii și cântece pentru familia ei. Un total de 13 cărți noi au fost scrise după accident.

Datorită cărților ei, creștini din întreaga lume au aflat despre copiii de la templele din India și au început să apară legi care numeau crimă vinderea unui copil la templu. Aceasta a salvat viețile a mii de copii, care altfel, ar fi devenit groaznice. „*Dumnezeu nu-i îndepărtează pe slujitorii Lui, ca pe un porțelan fisurat*“, scria Amma mai târziu.

În zorii dimineții de 18 ianuarie 1951, Amma a închis ochii în ceea ce noi numim moarte, dar i-a deschis în cer. Ce însemna cerul pentru Amma? Din nou tânără, fără durere, nefiind ținută la pat, activă și slujind pe Domnul

în alt mod decât noi, și – da – îndrăznind...

Versetul de memorat

„*Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.*“ (Efeseni 2: 10).

Recitește instrucțiunile de la lecțiile 1 - 4, pentru învățarea versetului.

Imparte copiilor urmele de picioare folosite la învățarea versetului în partea a 4-a și cere-le să le alinieze repede, în ordinea corectă. Spune-le că azi o să-i înveți despre calea neobișnuită, pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a o proteja pe Amy Carmichael. Cere-le să găsească trei cuvinte în versetul de memorat, care ne vorbesc despre locul sigur pe care fiecare din noi îl are dacă s-a încrezut în Domnul Isus ca Mântuitor. Acest lucru stimulează curiozitatea. Oricum, încurajează copiii să descopere trei cuvinte, chiar în versetul de memorat. Cuvintele sunt: *în Isus Hristos*. Cuvântul „*în*“ se află de două ori în acest verset și ne spune că, deoarece noi suntem *în* Hristos, noi umblăm *în* fapte bune. Cere copiilor să repete întregul verset împreună, în timp ce cei care țin în mână urmele de picioare pot să le așeze la locurile potrivite, înainte de a merge la locul lor.

Scopul pentru serie

Să-i înveți pe copii să rețină din viața lui Amy Carmichael, că Dumnezeu dorește inimile și viețile lor chiar dacă sunt tineri, că El îi va călăuzi, va răspunde la rugăciunile lor, îi va proteja și va pregăti viețile lor pentru a fi ai Săi.

Accentul în partea a cincea este pus pe protecția lui Dumnezeu Tatăl pentru copiii Lui.

Imagini vizuale

Pentru această parte vor fi necesare imaginile 17, 18, 19 și 20 pregătite în formă de mână, simbolizând protecția. Pentru îmbinarea lecțiilor din această serie, folosiți imaginile 2, 6, 9 și 13 din părțile 1 - 4.

Pune imaginea 17 în partea stângă a tablei pentru că reprezintă lecția învățată de Amma, tânără fiind și imaginile 18, 19 și 20 în partea dreaptă, pentru că arată viața ei în India.

Lecția

Când Amy Carmichael era tânără, a ajutat la construcția unei săli de binefacere pentru fetele sărace

care lucrau în fabrici. Toate fetele erau numite „Shawlies“, pentru că în zilele grele și lungi de lucru erau îmbrăcate la fel.

Ele purtau șaluri tricotate în jurul capului, în jurul soldurilor și împrejurul brațelor pentru a le ține cald. Puteau fi văzute grăbindu-se la lucru în întineric, dimineața foarte devreme, fete nepoliticoase și cu maniere proaste.

Fetele acestea nu erau binevenite în bisericile bogate din Irlanda acelor vremuri. Ele erau cunoscute pentru lucrurile păcătoase pe care le făceau. În plus, gândeau ele, „nimănui nu-i pasă de ceea ce facem. Nimănui nu-i pasă ce se întâmplă cu noi.“

Dar, Cuiva îi păsa. Lui Dumnezeu îi păsa. El le iubea pe aceste fete tinere și dorea să le salveze din viața lor păcătoasă. Și **cătorva** din copiii lui Dumnezeu le păsa de ele. Dumnezeu a folosit-o pe Amy Carmichael să se ocupe de ele, văzând nevoile acestor tinere, și cu ajutorul mai multor persoane a fost construită sala „Bine Ai Venit“. Amy știa că trebuie să cunoască mai mult despre aceste fete. Care era calea cea mai bună de a afla nevoile lor, decât să trăiască lângă ele? Așa că ea a închiriat o cameră. Era murdară și plină de gândaci. Dar Amy nu s-a descurajat. „**Dumnezeu mă vrea aici**“, a hotărât Amy. „**Știu că El o să mă protejeze, chiar dacă trebuie să locuiesc în zona cea mai periculoasă a orașului.**“

La un sfârșit de săptămână, pe când se grăbea noaptea târziu să prindă un tren pentru a merge acasă la vila mamei, Amy a fost urmărită de o gașcă de băieți. Prinsă în încurcătură pentru că ei au încercuit-o, Amy a continuat să meargă calmă mai departe. Ea se încredea în Dumnezeu că o va proteja și știa că nu trebuie să se teamă, în timp ce mergea repede în josul străzii. Ceata de băieți a crescut și deveniseră mai obraznici. Părea că Amy era într-un pericol real. Ce ar fi dacă...

Imaginea 17

Brusc, o ușă din șirul de case s-a deschis. Mâna unei femei a prins-o pe Amy și a tras-o înăuntru. Ea a blocat ușa cu un uscător de rufe. Femeia a pus un cearșaf alb între uscător și ele, pentru protecție. Doar un cearșaf alb între Amy și pericolul real! În acea noapte Amy a învățat lecția numărul 5: **Dumnezeu protejează chiar dacă acea protecție este invizibilă.**

Ai fost vreodată în pericol? Și tu poți să te încrezi în Dumnezeu, care te protejează, chiar dacă nu poți să-L vezi când îți poartă de grijă.

Mulți ani mai târziu, în India, a fost o vreme când Amma nu a avut nici măcar un cearșaf alb între ea și pericol! Și ce era mai rău, era faptul că, copiii ei dragi

erau în pericol.

În jurul căsuței cu grădină a lui Amma era un zid făcut din lut. Acesta era o mică protecție împotriva intrușilor. Dar cu siguranță că Dumnezeu veghea asupra familiei de la Dohnavur în timp ce noapte după noapte pericolele se iveau peste tot. Multe comploturi erau făcute să o rănească pe Amma și copiii ei.

În ciuda pericolelor, mulți copii și tineri continuau să vină la Dohnavur. O fată a scăpat dintr-un sat hindus. Ea nu mai credea în idoli. „*Dacă pot să ajung la Dohnavur și la Amma*“, se gândea ea, „*aș putea deveni o creștină*“. Ea spera să capete protecție împotriva mulțimii de rude care o urmăreau. Dar casa lui Amma nu avea nici măcar încuietoare. Cum putea găsi o fată protecție aici? Dumnezeu i-a dat lui Amma răspunsul.

Imaginea 18

Ea a dus-o imediat pe fată în locul cel mai sigur la care se putea gândi, sus, în turla bisericii. Acolo a stat ascunsă toată noaptea. Rudele furioase nu au putut să găsească fata. Lecția numărul 5 a fost dovedită încă o dată: **Dumnezeu protejează chiar dacă protecția nu este vizibilă.**

Amma a mai adus încă un copil - Kohila, o fată de 5 ani. Amma se bucura că familia ei creștea. Câteva săptămâni mai târziu tutorele lui Kohila a cerut-o înapoi. Amma știa că, trimițând-o pe Kohila înapoi la familia ei, însemna o viață de păcat. În secret, Amma a trimis-o pe Kohila la o prietenă misionară care se afla la sute de kilometri de ea, până când problemele urmau să treacă.

Rudele fetei au fost foarte supărate și au dat-o în judecată. Au acuzat-o pe Amma de răpire – acuzație foarte serioasă. În acea zi Amma scria în jurnalul ei: „*Noi toți riscăm închisoarea datorită acestui lucru*“.

Dar în ziua următoare a sosit o telegramă în care scria: „Caz clasat“. Kohila a fost încă o dată adusă acasă la Dohnavur. **Protecția lui Dumnezeu, totuși nevăzută, a fost în jurul lui Amma și a copiilor ei.**

Lucrarea lui Amma nu a fost numai printre copii. Una din cele mai interesante întâmplări a vieții ei a avut loc când ea însăși și-a pus viața, în pericol, ajutându-l pe șeful unor tâlhari. El era ca Robin Hood din legendele englezești. Un om cinstit care s-a numit singur Tigrul Roșu. Apoi, într-o zi, el a fost acuzat de poliție de un lucru pe care nu-l făcuse. Auzise despre oameni care, deși nu făcuseră nimic au fost nevoiți să mintă, recunoscând acuzațiile care le erau aduse. De asemenea mai era un obicei crud de a tortura prizonierii pentru a-i face să mărturisească diferite delict. Tigrul Roșu nu a vrut să se întâmple aceasta cu el așa că în loc să dovedească că

era nevinovat, el a fugit și a început să trăiască în munți. Luând de la bogați și dând la săraci, el se gândea că atâta timp cât îi ajuta pe cei din urmă, ceea ce făcea el era corect. Dar Dumnezeu numește furtul păcat nu-i așa?

Tigrul Roșu se gândea totuși că făcea un lucru bun, dar acesta era cu adevărat un păcat împotriva lui Dumnezeu. Ai făcut vreodată ceva ce ai crezut că era bine, dar apoi s-a dovedit că era ceva de care Dumnezeu nu era mulțumit?

Amma a auzit de Tigrul Roșu și dorea foarte mult să-i vorbească despre Domnul Isus. Ea dorea să-l învețe Cuvântul lui Dumnezeu. Oare era posibil? Ea s-a rugat și Dumnezeu, care răspunde întotdeauna la rugăciuni, a pus în inima Tigrului Roșu dorința de a o găsi pe Amma și de a sta de vorbă cu ea.

Șeful tâlharilor a aflat că Amma urma să treacă prin junglă, ca să viziteze câteva clădiri noi, într-un orașel apropiat.

El și oamenii lui au mers cu grijă prin junglă și au urmărit-o pe Amma și ajutoarele ei timp de 8 zile. Apoi, convins fiind că nu era nici un pericol să vorbească cu Amma, Tigrul Roșu și doi dintre oamenii lui au ieșit la iveală.

Amma i-a mulțumit lui Dumnezeu că i-a oferit ocazia să vorbească cu Tigrul Roșu. Ei nu îi era teamă! A făcut un ceai pentru tâlhar în timp ce asculta povestirea lui. Soția sa murise de supărare din cauza tuturor necazurilor lui. „Am venit să te întreb dacă vrei să ai grijă de cei trei copii ai mei”, a spus el.

„Voi avea grijă de copiii tăi Tigrule Roșu, dacă îmi promiți un lucru”, s-a tocmit ea. „Promite-mi că nu vei folosi niciodată pistolul decât dacă trebuie să te aperi.” Tigrul Roșu i-a dat cuvântul lui.

Amma i-a spus despre Domnul Isus. Tâlharul a fost atins de gândul că Dumnezeu îl iubește. El făcuse atâta rău și provocase atâta nefericire! Dar nu era încă pregătit să părăsească calea pe care apucase. „Poate altă dată,” se gândea el, „dar nu astăzi.”

Amma l-a îndemnat să se predea poliției și să mărturisească delictele comise. Dar lui i-a fost teamă.

Chiar după 5 zile șeful tâlharilor și oamenii lui au fost capturați. Ei au fost tratați cu multă cruzime. Au fost răniți atât de rău încât au fost duși la spital.

Imaginea 19

Amma i-a vizitat acolo, deși auzise că o femeie a fost închisă timp de o lună pentru că îi dăduse Tigrului Roșu să mănânce o singură dată.

Amma s-a încrezut în Dumnezeu ca să o protejeze.

Ea și-a adus aminte din nou că: **Dumnezeu te protejează chiar dacă protecția Lui este invizibilă.**

Curând, când Tigrul Roșu s-a simțit mai bine, a fost transferat la închisoare. Acolo a început să studieze Biblia pe care Amma i-o dăduse. A citit cum Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru păcatele lui și că El a înviat din morți. Tigrul Roșu a crezut cu adevărat în inima lui că Isus este adevăratul Fiu a lui Dumnezeu, care a venit să-l salveze și pe el din păcatele lui. L-a invitat pe Isus în viața lui. Păcatele i-au fost iertate!

Curând după acea zi importantă, vizitele la închisoare au fost interzise. Amma nu a mai putut să-l vadă, dar avea permisiunea să-i scrie o dată la patru luni. A fost un timp greu pentru Tigrul Roșu pentru că devenise creștin de puțin timp.

Apoi, a venit procesul. Tigrul Roșu a mărturisit delictele comise. El a fost condamnat. Deși știa că Dumnezeu L-a iertat de multele lui păcate, nu putea înțelege cum Tatăl ceresc putea avea grijă de el chiar dacă el se afla în închisoare.

Într-o duminică dimineța, Tigrul Roșu a evadat din închisoare. Amma a început să audă vești despre omoruri și hoții. Oamenii spuneau: „*Tigrul Roșu este vinovat de aceste crime*”. Amma a refuzat să creadă acest lucru. „*Alții îl imită pe el*”, a spus ea. Era sigură că viața lui a fost schimbată.

Amma i-a scris mesaje, cerându-i să se predea. Prietenii ei și-au riscat viața ca să-i ducă mesaje de la ea. Într-o zi Amma a fost chemată în fața a doi oficiali britanici. Ei au interogat-o în legătură cu evadarea Tigrului Roșu. Multe lucruri neplăcute au fost spuse despre ea.

Amma a ținut aprinsă o lumină la fereastră în fiecare noapte, la Dohnavur, sperând că Tigrul Roșu o să vină să se predea. Auzise că el și prietenii lui nu sunt departe.

Imaginea 20

Pentru a se deghiza, Amma și-a colorat fața și brațele într-o culoare închisă, ca a indienilor, și-a pus un „seelie” închis la culoare și, la mijlocul nopții, a mers prin junglă pentru a-l găsi pe Tigrul Roșu. Dumnezeu a ajutat-o să-l găsească. A putut să stea de vorbă cu el și să descopere că nu se reîntorsese la vechea lui viață de păcat dar, așa cum a bănuțit ea, alții erau cei care omorau și jefuiau, dând vina pe el. Tigrul Roșu era foarte descurajat. De când scăpase din închisoare, Amma nu a avut îndrăzneala să-l ajute în nici un fel. Viața ei putea fi în pericol. I-a lăsat totuși câteva cărți, rugându-se ca Dumnezeu să-l ajute să facă ce este corect. Tigrul Roșu i-a promis lui Amma că nu o să mai fure și nici nu o să

mai omoare.

Mai târziu, în cursul săptămânii, în timp ce se ruga pentru Tigrul Roșu, Amma a auzit împușcături; poliția îl înconjurase pe Tigrul Roșu. El a tras câteva focuri în aer, sperând că îi va speria. Apoi a sărit pe o movilă de pământ roșu, a aruncat pistolul și a ridicat mâinile, predându-se. Dar în acel moment a fost împușcat și omorât. El și-a ținut promisiunea făcută lui Amma. Niciodată nu a mai folosit pistolul pentru a ucide.

Oamenii au continuat să vorbească împotriva lui Amma și a familiei ei, din cauza prieteniei ei cu Tigrul Roșu. Dar Amma nu se temea. Ea știa că Dumnezeu a vegheat asupra ei când viața i-a fost amenințată și că, **Dumnezeu protejează chiar dacă protecția Lui este invizibilă.**

Lecția pe care Tatăl ceresc a învățat-o pe Amma, când era un copil a pregătit-o pentru experiențele ei ca misionară în India și ea îi mulțumea pentru asta.

Hai-deți să vedem dacă putem să ne reamintim lecțiile învățate, în timp ce vom pune imagini pe tablă. (Folosește imaginile 2, 6, 9, 13 și recapitulează pe scurt lecțiile învățate).

Știi că Tatăl ceresc vrea să te călăuzească și pe tine, să răspundă la rugăciunile tale, să te protejeze și să-ți pregătească viața pentru El? Versetul nostru spune că suntem lucrarea Lui – lucrul cel mai extraordinar pe care L-a creat. El vrea să te învețe în fiecare zi lucruri noi, care să te ajute să trăiești pentru El. Dumnezeu are un plan și un scop minunat pentru viața ta. El dorește ca să înveți să umbli cu El.

Dar păcatul te poate ține departe de cunoașterea căilor lui Dumnezeu și de a merge pe ele. Biblia spune că noi toți am păcătuit (Romani 3: 23).

„*Hristos a murit pentru păcatele noastre ... și a înviat ...*“ (1 Corinteni 15: 3, 4). Domnul Isus Cristos a luat asupra Lui pedeapsa pentru păcat, când a murit pe cruce. Dar acum El este viu și pregătește un loc pentru tine în cer. El a spus fiecărui băiat sau fată: „*Iată, Eu stau la ușă și bat: dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra ...*“ (Apocalipsa 3: 20). Dacă nu I-ai deschis înainte ușa, poți să-I deschizi acum ușa inimii tale prin a crede ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Fiul Său fără păcat, Domnul Isus Cristos și să-L primești pe El ca Mântuitor personal. Vrei să-L primești astăzi pe El? **(Cere un răspuns de la copii. Cei care au luat o decizie să vină lângă tine pentru un moment, ca semn că astăzi ei doresc să-L primească pe Cristos. Planifică pentru viitor un timp de ajutor pentru aceștia și încheie lecția).**

Amma care a fost atât de activă în toți anii petrecuți

în India, era acum aproape de sfârșitul vieții ei minunate.

Într-o noapte, pe când se grăbea în întuneric, a căzut într-o groapă, rupându-și piciorul. Cinci ore a așteptat ca cineva s-o ajute. A fost transportată la spital într-un camion, pe un drum periculos și alunecos, în noaptea întunecată, cu ploaie torențială. Camionul a trecut peste o groapă săpată de apa ce se scurgea. Mașina se clătina încoace și încolo fără oprire, iar piciorul lui Amma se mișca în permanență, provocându-i dureri. Gropile pe drum erau din ce în ce mai mari și ei ar fi putut să se înnece dacă ar fi căzut într-una din acestea.

Deși nevăzut, El încă protejează.

Amma nu a mai putut participa la treburile active ale casei. Niciodată ea nu a mai putut să meargă, fără să simtă durere. Dar, lucrul cel mai important pentru viața ei de abia începea. Avea acum timp pentru scris; astfel ea a scris istoria lucrării pe care Dumnezeu i-a dat-o în India. Datorită cărților ei, creștinii de pretutindeni știu despre copiii de la templu. De atunci au apărut legi noi, care consideră delict vinderea copiilor la templu.

Astăzi, Amma este în cer cu Domnul Isus. Mulți dintre copiii pe care i-a crescut ea sunt acum în cer, datorită faptului că Amma a fost credincioasă în toți acești ani, în India.

Întrebări recapitulative

1. De ce Amy a ales să trăiască în partea cea mai periculoasă a orașului, în Irlanda?
2. Cum a învățat Amy prima dată lecția a cincea?
3. Care sunt cele cinci lecții pe care Amy le-a învățat când era copil?
4. Amma dorea să-i spună Tigrului Roșu despre Domnul Isus. Ce a făcut ea înainte de toate?
5. De ce Tigrul Roșu nu L-a primit pe Domnul Isus când Amma i-a spus pentru prima dată despre dragostea lui Dumnezeu?
6. Cum a ajuns Tigrul Roșu să-L cunoască pe Domnul Isus ca Mântuitor?
7. Deși Tigrul Roșu a devenit creștin, ce nu a înțeles el? Ce a făcut el?
8. Când Amma a fost rănită și nu a mai putut să poarte de grijă familiei numeroase, ce lucru important a început ea să facă?

Exemplu de întrebare:

Dacă L-ai primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău personal, de ce este important ca să-I dedici Lui viața cât ești tânăr? **(Antrenează-i pe copii într-o discuție în care să scoți în evidență ideile care au fost prezentate în această serie).**

Ajutor pentru misiune

Scurt test despre misionari:

Fă un semn mare de întrebare pe o hartă veche și apoi scrie întrebarea: „Cine sunt eu?” pe hartă. Pregătește indicii despre unul dintre misionarii tăi. În timp ce copiii încearcă să ghicească care este misionarul, ei vor învăța multe despre țara și familia lui - dacă pregătești cu grijă indiciile! Ai aici un set simplu de indicii, care te vor ajuta să dai informații, înainte ca familia misionarului să fie ghicită:

1. Acest misionar trăiește la 2500 km depărtare de aici.
2. Copiii lui sunt aici să se bucure de vacanță împreună cu noi.
3. În timpul școlii merg și învață și sâmbăta.
4. Este misionar de 15 ani.
5. Are 3 copii în familia lui.
6. Vârsta copiilor este de 7, 9 și 12 ani.
7. Țara lor începe cu litera B.
8. Numele lui începe cu litera P.

De acum, identitatea lor va fi evidentă. Altădată, poți folosi aceleași indicii, dar pregătind și altele noi pentru a prezenta aceeași familie sau alta.

Centrul de instruire

Împarte camera în 6 centre de instruire. Pune un semn la fiecare centru, explicând ce trebuie făcut acolo.

Un misionar trebuie – să învețe să consume o mâncare nouă sau mâncarea cunoscută într-un mod nou. (Practică mâncarea bucăților de ananas cu bețișoare sau mănâncă un fruct Kiwi).

Un misionar trebuie – să învețe o limbă nouă. (Pictează cu o pensulă caractere chinezești sau ascultă cuvinte într-o limbă străină și după aceea încearcă să le repeti.)

Un misionar trebuie – să învețe despre o țară nouă. (Pregătește cartonașe cu diferite țări și cu o descriere scurtă a acestora).

Un misionar poate fi – un doctor sau o soră medicală. (Scrie primul loc de prim ajutor. Scrie o boală pe un cartonaș. Un copil este pacientul – altul este misionarul. Misionarul alege un tratament – bandaj, sirop de tuse etc. Pacientului i se spune și despre calea către cer. Copiii să schimbe rolurile).

Un misionar ar putea – să traducă Biblia (Copiază Ioan 3: 16 într-o limbă străină).

Un misionar spune altora despre Isus. (Ajută-i pe copii să exerseze cum să-L mărturisească pe Isus folosind un profesor, un copil și o carte cu poze).

La începutul lecției așează copiii în perechi (unul mic și unul mai mare). Dă fiecărei perechi un cartonaș și un număr. Fiecare pereche merge în centrul al cărui număr este scris pe cartonașul primit și, după ce termină ce are de făcut în acel centru, merge la centrul cu număr mai mare decât cel avut. Dacă ai mai mult de 12 copii, împarte-i în grupe de trei sau mai mulți.

